

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ. ΟΡΕΙ ΑΘΩ.

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ. ΟΡΕΙ ΑΘΩ. ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

Β. τυπικόν - Ὁ Πρῶτος - Πολυάριθμοι ἐν Ἄθῳ Μοναί -
Ἀκμὴ τοῦ μοναχικοῦ βίου - Σλαυεὶ. -

I

Τοσαύτην ταχεῖαν ἀνάπτυξιν ἔλαβεν ὁ μοναχισμὸς ἐν Ἄθῳ, ὥστε περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἑκατὸν ὄγδοήκοντα μοναὶ ἠριθμοῦντο ἐν αὐτῷ, μέγιστα (λαύραι) ὡς αἱ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τοῦ Βατοπεδίου καὶ τῶν Ἰβήρων, μεγάλαι ὡς τοῦ Ζυγροῦ, τῶν Ἀμαλφηνῶν, Ἐσφιγμένου, Ἁγίου Νικηφόρου (Ξηροποτάμου), Ξηροποτάμου (Ἁγίου Παύλου), Δοχειαρίου, μικραὶ ὡς τοῦ Φιλαδέλφου, Βερροιώτου, Σκορπίου, Καλλιάγρας, καὶ ἄλλαι πολὺ μικραί.

Ὁ κοινὸς βίος ἦτο τὸ πολίτευμα πασῶν γενικῶς τῶν μονῶν αὐτῶν καθότι ὁ ιδιόρρυθμος ἦτο ἄγνωστος.

Τοιαύτη ἐκτάκτως θερμοургὸς καὶ δημιουργικὴ ἐποχὴ τοῦ μοναχισμοῦ ἐν Ἄθῳ, καθ' ἣν εἰς διάστημα 70-80 ἐτῶν ἰδρύθησαν τοσαῦται μοναὶ καὶ τοσαῦτα γεγονότα ἔλαβον χώραν, ἦτο δὲ ἐπόμενον ὅτι τὰ χορηγηθέντα χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ εἶτε κοινὰ εἶτε ἰδιαίτερα ἦσαν ἀνεπαρκῆ. Πλὴν τούτου ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου Ὁρους κατέστη τοιαύτη ὥστε εἴλκυσεν ἐνταῦθα πλῆθος μοναχῶν καὶ νέαι πολυειδεῖς ἀνάγκαι ἐδημιουργήθησαν καὶ ἡ χώρα ἐκαλ-

λιεργήθη ὥστε τῶν περισσοτέρων προϊόντων ἐγένετο ἐκποίησης, μάλιστα τινες λησμονοῦντες τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, προφάσει ἀνεπαρκείας, ἀπέκτησαν μεγάλα πλοῖα μεταφέροντες εἰς διάφορα μέρη τὰ προϊόντα αὐτῶν, ἢ καὶ ἄλλα ἐκεῖθεν ἀγοράζοντες διὰ τὰς ἀνάγκας δῆθεν τῶν μοναχῶν καὶ ἀθέμιτον οὕτω ἐμπόριον διενεργοῦντες.

Καὶ αἱ περὶ ζώων καὶ ἀγνεύων διατάξεις παρημελήθησαν καὶ αἱ τῶν ἀπερχομένων ἡγουμένων διαθήκαι παρεβιάσθησαν καὶ ἡ εὐταξία εἰς τὰς καθολικὰς συνάξεις τῶν Καρῶν ἐσαλεύθη.

Βεβαίως μεταξὺ τῶν εἰσερχομένων εἰς Ἄθω, ἐκ φλέγοντος ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὴν ἰσαγγελον πολιτείαν, εἰσῆρχοντο καὶ ἀνυπότακτοι μοναχοὶ ἐξ ἄλλων ὁρέων καὶ μονῶν οἵτινες ἐκόμιζον μεθ' ἑαυτῶν τὰς ἰδίας τάξεις καὶ συνηθείας ὅπερ ἠΰξησε τὴν σύγχυσιν.

Οἱ ἡγούμενοι καὶ λοιποὶ προϊστάμενοι μοναχοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀναχαιτίσουν τὸ κακὸν ἀπετάθησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Μονομάχον ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ δι' ἀποστολῆς ἱκανοῦ προσώπου εἰς Ἅγιον Ὅρος ἔχοντος πείραν τοῦ μοναδικοῦ βίου, τῶν θείων θεσμῶν καὶ διορθώσεως καὶ θεραπείας τῶν ἐπισυμβαινόντων.

Ὁ αὐτοκράτωρ εὐμενῶς ἐδέχθη τὴν αἴτησιν ταύτην τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ ἐξέλεγε τὸν Κοσμᾶν Ἡγούμενον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τοῦ Τζιντζιλοῦκη δώσας εἰς αὐτὸν τὴν ἐξῆς γραπτὴν ἐντολὴν ὅπως μεταβαίνων εἰς Ἅγιον Ὅρος ἐπιφέρῃ τὴν δέουσαν θεραπείαν.

«Οἱ μοναχοὶ τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὅρους πρὸ καιροῦ τινὸς ἐλθόντες εἰς τὴν βασιλείαν μου ἐδεήθησαν, ὡς παρὰ τὴν δύναμιν τοῦ τυπικοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἐναποκειμένων ἐν τῷ Ὄρει χρυσοβούλλων καθέλκονται εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια καὶ τῇ δυνάμει τούτων προχειρίζονται καὶ ἡγούμενοι καὶ τᾶλλα πάντα γίνονται, ἢ δὲ τῶν τυπικῶν δύναμις καὶ αἱ τῶν χρυσοβούλλων διατάξεις ἐν γραμμασι μόνοις κεῖνται· καὶ ἐπεὶ καὶ νῦν ἀνεφύησάν τινα ζητήματα ἀναμέσον αὐτῶν περὶ τε τῶν ἡγουμένων καὶ περὶ τινων ψυχικῶν αἰτιαμάτων δεῖν ἔκριεν ἡ βασιλεία μου τὴν τομὴν τῶν ὑποθέσεων ἐμπιστεῦσαι ἀνδρὶ κατὰ θεὸν βιοῦντι καὶ τῆς διορ-

θώσεως τῶν ψυχικῶν παθῶν πείραν ἔχοντι, ἵνα μὴ τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἄλληλα στασιάζον ἐπὶ πολὺ διαμένει. Κρείττων δὲ σοῦ οὐδεὶς ἔσται ὁ μεταχειριζόμενος τὰ πράγματα. Διὰ ταῦτα κελεύει σοι, ἵνα κόπον ἔμμισθον ὑπομείνης καὶ ἀπέλθης ἐκεῖσε καὶ ζητήσης τὸ τυπικὸν καὶ τὴν τῶν χρυσοβούλλων διάταξιν, ἔτι δὲ καὶ τὰ κινούμενα πάντα παρ' αὐτῶν ἐρευνήσης καὶ τὴν θεραπείαν πρόσφορον εἰσενέγκης, ἐν μηδενὶ προϊσταμένης σοι τῆς τοῦ κριτοῦ πράξεως δηλώσης δὲ καταλεπτῶς τὰ παρὰ τῆς ὁσιότητός σου διακριθέντα ἵνα καὶ ἡ βασιλεία μου διάγνωσιν ἔχουσα ἔκτοτε τοὺς ἴσως ἀντιλέγειν ἐθέλοντας ἀποκρούηται οὐδὲν γὰρ ἡ βασιλεία μου νεώτερον καινισθῆναι βούλεται ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ τούτῳ Ὄρει, ἀλλὰ τοὺς παλαιοὺς θεσμοὺς καὶ τύπους φυλαχθῆναι καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν μακαριστῶν βασιλέων τὰ πάντα γενέσθαι· καὶ τὰ περὶ ψυχικῶν δὲ ἅπαντα αἰτιήματα σὺν ἀκριβεῖς λυθῆναι τῇ σῆ ἐπιστασίᾳ καὶ δοκιμασίᾳ· ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πρώτου κατὰ τὸν παλαιὸν τύπον γενέσθαι καὶ ἀποσταλῆναι εἰς τὴν βασιλείαν μου».

Ὁ Κοσμάς ἐλθὼν εἰς Ἄθω προσεκάλεσεν εἰς τὴν Λαύραν τῶν Καρυῶν, τοὺς καθηγουμένους τοῦ Ὄρους ἀριθμουμένους εἰς ἑκατὸν ὄγδοήκοντα καὶ γενομένης συνάξεως, ἀπεδόθησαν εἰς τὸν κοινὸν ἐχθρὸν αἱ δημιουργηθεῖσαι ἔριδες καὶ διχοστασίαι, ἀλλ' ἠνοιχθήσαν τὸ Α' τυπικὸν καὶ τὰ χρυσόβουλλα τῶν βασιλέων καὶ ἀναγνωσθέντα εἰς ὑπήκοον πάντων ἠρωτήθησαν οἱ Ἁγιορεῖται περὶ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην θεραπείας, μεθ' ὃ πρόεβησαν τῷ 1046 εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ νέου Β' τυπικοῦ, ἐκ δεκαπέντε ἄρθρων ἅτινα ἔχουν ἐν περιλήψει τὰ ἑξῆς.

Α') Ἐπαναφέρει τὸ παραβιασθὲν ΙΣΤ' ἄρθρον τοῦ Α' τυπικοῦ καὶ διατάσσει τὴν ἀπέλασιν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους πάντων τῶν ἐπιχειρούντων πρὸς νέαν παράβασιν.

Β') Ἐπαναφέρει ἐν μέρει τὰ ἀσυστόλως παραβιασθέντα περὶ ἐμπορίας ΙΕ' καὶ ΚΔ' ἄρθρα τοῦ αὐτοῦ Α' τυπικοῦ. Εὐ-
 πλοοὶ ἢ μεγάλοι μοναχοὶ καὶ μοναὶ κατεσκευάσαν μεγάλα πλοῖα καὶ μετέφερον εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἑτέρας πόλεις ξυλείαν, δαδίον, ῥητίνην, οἶνον, καὶ ἄλλα εἶδη πρὸς ἐμπορίαν, οὐ μόνον

ἐναντίον τοῦ Α΄ τυπικοῦ, ἀλλὰ καὶ τυπικοῦ τινος ὅπερ ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο καὶ ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου Β΄ τοῦ Βουλγαροκτόνου. Ὁ Κοσμᾶς ἤθελε νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς ἀρχαίας διατάξεις περὶ ἐντελοῦς ἀπαγορεύσεως, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ συνεδριάζοντες παρετήρησαν ὅτι ἐὰν ἐμποδισθοῦν καὶ τὰ μικρὰ πλοῖα πρὸς πώλησιν τῶν ὀπωρῶν καὶ τοῦ περισσεύοντος εἰς μερικούς οἴνου δὲν δύνανται νὰ παραμείνουν εἰς τὸ ὄρος, ἀπεφασίσθη νὰ πωλήσουν τὰ μεγάλα πλοῖα, πλὴν τῶν μονῶν τῶν ἔχουσῶν ταῦτα διὰ βασιλικῶν χρυσοβούλλων, ὡς ἔκπαλαι ἢ τοῦ Βατοπεδίου, καὶ διατηροῦν μικρὰ πλοῖα ἵνα μεταβαίνουν μέχρις Αἴνου καὶ Θεσσαλονίκης καὶ τὰ περισσεύοντα εἰς αὐτοὺς εἶδη νὰ πωλοῦν καὶ ν' ἀνταλάσσουν, χωρὶς νὰ τολμήσῃ τις ν' ἀγοράσῃ ἔξωθεν πράγματα καὶ νὰ πωλῇ ταῦτα εἰς τοὺς μοναχοὺς, ὁ δὲ παραβάτης νὰ τιμωρῆται διὰ δημεύσεως τοῦ πλοίου του εἰς ὄφελος τοῦ κοινοῦ ταμείου καὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ λοιποῦ νὰ ἔχη πλοῖον.

Γ') Ἐναντίον τοῦ Α΄ τυπικοῦ εἰσήγαγον οἱ μοναχοὶ εἰς τὸ ὄρος πρόβατα καὶ αἴγας καὶ τινες βοῦς. Πάντες ἐδείχθησαν πρόθυμοι διὰ τὴν ἔξωσιν αὐτῶν, ἀλλ' ὁ ἡγούμενος τῆς Λαύρας, προβάλλων τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Μονὴ αὐτοῦ κέκτηται ἀπὸ 50ετίας τοιαῦτα εἰς τροφήν τῶν ἀδυνάτων γερόντων, ἐδέχθη μὲν τὴν ἔξωσιν τῶν προβάτων κ.λ.π. παρεκάλει δὲ νὰ διατηρῇ ἀγέλην βοῶν εἰς κατάλληλον μὴ κατωκοιμένον τόπον πρὸς παρηγορίαν τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν γερόντων. Συνήγοροι τοῦ ἡγουμένου τῆς Λαύρας ἦσαν αὐτὸς οὗτος ὁ Πρῶτος καὶ οἱ λοιποὶ ἡγούμενοι, ὥστε ὁ Κοσμᾶς πεισθεὶς ὅτι εἶναι ἀδύνατον οἱ ὀκτακόσιοι μοναχοὶ τῆς Λαύρας νὰ τρέφωνται ἐκ μόνου ἰχθύος ἀπεφασίσεν ἵνα αὕτη διατηρῇ ἀγελάδας εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μιλίων ἀπὸ τῶν μονῶν. *

Δ') Διὰ τοῦ Α΄ τυπικοῦ ἐχορηγήθη εἰς τὴν Λαύραν ἕν ζεῦγος βοῶν διὰ τὴν ζύμην τοῦ ἄρτου, ἥδη δὲ διὰ τὸ πλῆθος

* Νόει τὴν χρῆσιν γάλακτος, τυροῦ καὶ βουτύρου, ἀλλ' οὐχὶ κρέατος, ὅπερ ἀμφιβάλλομεν ἐὰν ἐχορηγήτο καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς βαρέως ἀσθενοῦντας, ἀφοῦ ἀπηγορεύετο τοῦτο ἀπολύτως εἰς τὸν τότε μοναχισμόν. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος εἰς τὸ τυπικὸν αὐτοῦ γράφει: «περὶ δὲ προβάτων ἢ αἰγῶν περιττὸν φήθηται σημεῖον ὡς πάντη, ἀνοίκιον μονα-

τῶν ἐν αὐτῇ μοναχῶν ἐδόθη αὐτῇ ἄδεια νὰ ἔχη τέσσαρα ζεύγη ἀντὶ ἐνός. * Ἐδόθη ὁμοίως καὶ εἰς τὴν τοῦ Βατοπεδίου ἐν ζεύγος «διὰ τὸ πολυάνθρωπον καὶ αὐτὴν ὑπάρχειν».

Ε') Δίδεται ἄδεια εἰς τὴν Ἱταλικὴν μονὴν τῶν Ἀμαλφινῶν νὰ ἔχη πλοῖον δι' οὗ οἱ μοναχοὶ αὐτῆς νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ προμηθεύονται τὰ χρειώδη τῇ συνδρομῇ τῶν εὐσεβῶν.

ΣΤ') Ἀπαγορεύεται ἡ μεταφορὰ καὶ πώλησις εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τῶν μοναχῶν ξυλείας, σανίδων, δαδίου καὶ πίσης. Ὁ παραβάτης ζημιωθείσεται καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον.

Ζ') Οὐδεὶς τῶν ἡγουμένων δικαιοῦται νὰ προσλαμβάνῃ μοναχὸν ἄλλαχοῦ τὰς συνθήκας ῥόσαντα, ἐκτὸς ἂν ὁ ἡγούμενος αὐτοῦ παραδώσῃ τοῦτον οἰκείᾳ βουλῇ καὶ συνεναίσει τῆς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφότητος. **

Η') Βέβαιοι καὶ ἀμετακίνητοι κηρύσσονται διὰ τὰς μονάς, αἱ τῶν ἀπελθόντων ἡγουμένων διατάξεις καὶ τὴν περίληψιν τῶν διαθηκῶν ἐκείνων πάντα πρέπει νὰ γίνωνται καὶ νὰ διεξάγονται. Τὸ ἐπιχειρούμενον ὑπὸ τοῦ παραβάτου θεωρεῖται ἄκυρον καὶ οὗτος ὑπόκειται εἰς τὰ ἐπιτίμια.

Θ') Ἐπειδὴ τινες ἡγόραζον, ἢ ἀντίλασσον, ἢ ἐδώριζον ἀγροὺς καὶ μοναστήρια, εἴτα δὲ μεταμελούμενοι ἐζήτουν τὴν ἀνατροπὴν τῶν συμπεφωνημένων, ἀποφασίζεται ἵνα ὁ ἔνοχος ἐκπίπτει τῆς ἡγουμενείας ἀντικαθιστάμενος παρ' ἄλλου.

Ι') Τινὲς ἠμπόδιζον τοὺς ἄλλους νὰ κόπτουν ξύλα εἰς τὰ δάση· ὅθεν ἀποφασίζεται ἵνα τοιαῦτα λαμβάνουν πάντες ὅθεν βούλωνται, περὶ δὲ τῆς οἰκοδομησίμου ξυλείας νὰ λαμβάνουν οἱ βουλόμενοι ἐκ τῶν κοινῶν δασῶν ἄλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τῶν ἰδιο-

χοῖς καὶ μάλιστα τοὺς ἐν ὄρεσι καθεζομένους τὴν τούτων κτῆσιν ἡγούμενος». Ἐν τούτοις οὐδεμία νομοθεσία δύναται νὰ διεκδικήσῃ αἰώνιον κῦρος. Αὐτὸς ὁ Ἅγιος ἠναγκάσθη ν' αὐξήσῃ τὸν ἐπὶ Νικηφόρου ὀρισθέντα ἀριθμὸν τῶν 80 μοναχῶν εἰς 120, ἐντὸς δὲ ὀλίγου ἰδὸν ὅτι ἠριθμοῦντο εἰς ὀκτακοσίους.

* Πιθανῶς νὰ εἶχον τότε μηχανήματι διὰ τὴν ζύμην ὄπερ ἔστρεφον οἱ βόες.

** Ὁ Μ. Βασίλειος πρὸς Ἰούδαν παραβάλλει τὸν ἀναχωροῦντα τῆς οἰκείας ἀδελφότητος ἄνευ τοῦ λόγου τῆς αἰρέσεως. Ὅρα Γ' κανόνα τῆς ΑΒ' καὶ ΚΑ' τῆς Ζ' συνόδου.

περιορίστων τόπων τῶν μονῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μοναχῶν ἐκάστης.

ΙΑ') Ἐπειδὴ ἡ κατὰ καιροὺς Πρῶτοι, χαριζόμενοι εἰς τινὰς ἔδιδον εἰς αὐτοὺς τόπους, τῇ γνώμῃ ὀλίγων ἢ πλειόνων ἡγουμένων, καὶ ἐκ τούτου ἠλαττώθη ὁ κοινὸς τόπος καὶ ἐστενοχωροῦντο τὰ μοναστήρια καὶ κελλία, ἀπαγορεύεται τοῦτο τοῦ λοιποῦ.

ΙΒ') Αἱ Καρυαὶ ἀντὶ Λαύρας ἐμπορεῖον ἐγένετο, διὸ ἀποφασίζεται ἡ εἰς τὸν ἀρχαῖον τύπον ἐπάνοδος καὶ ἡ ἀπέλασις τῶν πωλούντων. *

ΙΓ') Πάντες οἱ ἡγούμενοι παρετήρησαν ὅτι οἱ τῶν μεγίστων Λαυρῶν ἡγούμενοι καὶ μάλιστα ὁ τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, προσέρχονται εἰς τὰς συνάξεις μετὰ πολλῶν ὑπουργῶν ἐκάστης καὶ ὅτι τοῦτο προεκάλει ἔριδας καὶ προστριβάς, διότι οἱ ὑπουργοὶ ἀνεμιγνύοντο εἰς τὰς κρινομένας ὑποθέσεις. Ὁ τῆς Λαύρας παρετήρησεν ὅτι ἀρκεῖται εἰς τὴν περὶ ὑπουργῶν διάταξιν τοῦ Α' τυπικοῦ καθ' ἣν μόνον ὁ Πρῶτος προσήρχοντο μετὰ τριῶν ὑπουργῶν καὶ οὗτος μετὰ δύο, ἀλλὰ δισχεραινούντων τῶν λοιπῶν ἐτυπώθη ἵνα ὁ Πρῶτος προσέρχηται μετὰ τριῶν, ὁ τῆς Λαύρας μετὰ ἕξι, ὁ τοῦ Βατοπεδίου καὶ τῶν Ἰβήρων μετὰ τεσσάρων ὑπουργῶν καὶ οἱ λοιποὶ μεθ' ἑνός, χωρὶς ν' ἀναμιγνύονται καὶ νὰ μιλοῦν εἰς τὰς συνάξεις. **

ΙΔ') Αἱ ἀξιόλογοι ὑποθέσεις δέον νὰ κρίνονται εἰς τὰς καθολικὰς συνάξεις, παρακαθημένων ἀπάντων τῶν ἡγουμένων καὶ γερόντων, κρινόντων, «μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀληθείας, προσωποληψίας πάσης ἐκτός, ἢ δωροληψίας καὶ μερικῆς φιλίας καὶ προσπαθείας καὶ ἄλλου πάθους παντός, ἡγουν φθόνου, ἔριδος, μνησικακίας κ.λ.π.». Αἱ μικραὶ καὶ

* Ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου μέχρι σήμερον ὑφίσταται αἰωνόβιον τὸ ζήτημα τῆς ἀγορᾶς Καρυῶν. Κατὰ περιόδους γίνεται θεραπεία καὶ πάλιν χωρεῖ εἰς ὑποτροπὴν. Βεβαίως ἀπὸ ἀσκητικῆς ἀπόψεως καὶ τ' ἀπλουστάτα εἶδη καταδικάζονται, διὸ οἱ γράφοντες περὶ ἐμπορίας τῶν Καρυῶν ὑπερβολικῶς κρίνουν. Περισσότερον σήμερον πρέπει νὰ καταδικασθῇ ἡ ὑπαρξὶς μικροκαταστημάτων πρὸ τῶν εἰσόδων τῶν ἰδιορρόθιμων Μονῶν, ἅτινα προξενοῦν κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτάς.

** Ἡ τάξις αὕτη κατηργήθη ἄγνωστον πότε.

εὐτελείς ὑποθέσεις ἐδόθη ἵνα δικάζωνται καὶ διαλύωνται ἐπὶ τόπου ὑπὸ τοῦ Πρώτου παραλαμβάνοντος καὶ 5-10 ἡγουμένους, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε τοὺς αὐτοὺς ἵνα μὴ ὑπόνοιαι καὶ σκάνδαλα γίνονται.

ΙΕ') Ὁ ἔδει προστεθῆναι, ἔσχατον ἐξεφώνησαν οἱ γέροντες ὡς λέγει ὁ νομοθέτης. Τινὲς ἡγούμενοι, εἴτε ἀπλότητι, εἴτε κουφότητι, εἴτε κανόνων ἀπειρία ἀγόμενοι, παῖδας μὴ συμπληρώσαντας τὸ εἰκοστὸν ἔτος οὐ μόνον διακόνους ἐχειροτόνουν ἀλλὰ καὶ πρεσβυτέρους. Τὴν ἄθεσμον καὶ παράλογον ταύτην συνήθειαν λύμην καὶ φθορὰν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἱερῶν κανόνων, ἀνασπωμένης ἐκ ρίζης ὀρίζεται, ἵνα μηδεὶς χειροτονεῖται διάκονος μὲν πρὸ τοῦ 25ου πρεσβύτερος δὲ πρὸ τοῦ 30ου ἔτους οὐδὲ ἡγούμενος διὰ διαθήκης ὀνομάζεται νεώτερος τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ἐξιοσημείωτος εἶναι καὶ ὁ ἐπίλογος τοῦ τυπικοῦ. *

«Οὗτοι μὲν οἱ ψυχοφελεῖς θεσμοὶ καὶ τύποι οὐκ ἐξουσιαστικῶς, οὔτε μὴν ἀνθεντικῶς, οὔτε ἀβουλεύτως ἢ ἀπερισκέπτως ἀλλὰ θελήσει καὶ ἀρεσκείᾳ ἀπάντων τῶν τοῦ ὄρους εὐλαβεστάτων μοναχῶν καὶ ἡγουμένων ἐτυπώθησαν καὶ ἐπράχθησαν παρ' ἐμοῦ Κοσμᾶ εὐτελοῦς μοναχοῦ τοῦ Τζιντζιλοῦκη, κατὰ θεῖαν καὶ βασιλικὴν προσταγὴν καὶ ὑπεγράφησαν παρὰ τῶν ἀξιολογωτέρων γερόντων τοῦ ὄρους Ἄθω καὶ τοῖς μοναχοῖς ἐπεδόθησαν ἀντιλήψει τοῦ κραταιοῦ καὶ ἀγίου ἡμῶν βασιλέως· οὓς τινὰς τύπους καὶ θεσμοὺς, ὡς ἐξ ἀποστολῆς βασιλικῆς παρ' ἡμῶν ἐκτεθέντας, ἀπαραθραύστως τηρεῖν ὀφείλουσιν ἅπαντες οἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ τούτῳ Ὄρει μοναχοί, ὁ δὲ παραβαίνων τούτους καὶ τῇ τῶν θείων κανόνων δίκη ὑποπεσεῖται καὶ τῆς ἀνακτορικῆς ἀγανακτικῆς πειρασθῆ-

* Τοῦτο ὑπογράφουν 29 ἡγούμενοι τῶν μεγαλύτερων μονῶν ἦτοι τοῦ Πρώτου, Λαύρας, Βατοπεδίου, Ἰβήρων, Ζυγοῦ, Ἐσφιγμένου, Ἁγ. Νικηφόρου (Ξηροποτάμου), Κάσπακος, Ξηροποτάμου (Ἁγίου Παύλου), Ἀθανασίου, Δοχειαρίου, Θεοτόκου, Σισώη, Καλλιάγρας, Φακινοῦ, Σωτήρος, Ἁγ. Εὐστρατίου, Θεοτόκου, Βεροιώτου, Φαλακροῦ, Καλέστου, Ἀρχιστρατήγου, Φιλαδέλφου, Ἁγ. Ἀναργύρων, Ἁγ. Νικολάου, Ἁγ. Πέτρου. Ἀντίγραφον τούτου τοῦ ἔτους 1097 εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου μετ' ἐπικύρωσιν τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Θεοδούλου.

σεται. Ὀφείλουσι δὲ καὶ τὸ παρὸν τυπικὸν καὶ τῷ κραταιῷ ἄνακτι καὶ ἀγίῳ ἡμῶν βασιλεῖ ἀμφανίσει, ἵνα διὰ τῆς αὐτοῦ φιλοχρίστου καὶ εὐσεβοῦς βασιλείας ἡ κυριότης τούτω καὶ βεβαίωσις ἐπιβραβευθῆ, καθὰ δὴ καὶ ἐν τῷ ἐκτεθέντι παρὰ τοῦ Εὐθυμίου τοῦ εὐλαβεσιάτου μοναχοῦ καὶ καθηγουμένου τῆς τοῦ Στουδίου μονῆς, τοῦ ἕξ ἐπιταγῆς βασιλικῆς, εἰς κατάστασιν τοῦ Ὁρους ἀποσταλέντος τυπικῶ γέγονεν, οὓς τινες τύπους καὶ ἡμεῖς βεβαιοῦμεν καὶ ἐπικυροῦμεν καὶ ἀπαρασαλεύτους εἰς αἰῶνας συντηρεῖσθαι βουλόμεθα.»

Τὸ τυπικὸν τοῦτο ὅπερ ἐσφράγισε κυρώσας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ διὰ κινναβάρεως, ὡς λέγει, ἐσημείωσε τὰς συνάψεις ἐκάστης μεμβράνης αὐτοῦ, προσεπεκύρωσε τῷ αὐτῷ ἔτει δι' ἰδιαιτέρου χρυσοβούλλου.

Πρώτην φορὰν παρουσιάζεται τὸ ΟΡΟΣ ΑΘΩ ὀνομαζόμενον ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Ὁ Φραερίτης ὁ Λανζλοὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Γεδεὼν ἔγραψαν,* ἀλλὰ ὁ Ρῶσσος Οὐνσπένσκης ἐπλανήθη σημειώσας,** ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Θ' ὁ Μονομάχος πρῶτος ἐκάλεσε διὰ χρυσοβούλλου αὐτοῦ τὸν Ἄθω, Ἅγιον Ὅρος, ἐννοοῦντες τὰ δύο ἄνωτέρω ἔγγραφα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἀληθείας. Ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καὶ οἱ συντάξαντες τὸ τυπικὸν ἔγγραψαν τὸν Ἄθω, Ἅγιον Ὅρος, ὡς χῶραν ὀνομαζομένην τότε κοινῶς οὕτω. Ὁ Ἄθως κατέστη ἀφ' ἑαυτοῦ Ἅγιον Ὅρος ἀφ' ὅτου ὀλόκληρος ἡ χερσόνησος κατοικήθη ὑπὸ μοναχῶν καὶ ἀπεκλείσθησαν ἕξ αὐτῆς πᾶσα ἐγκόσμιος ἐργασία ἢ ὁσμὴ τοῦ κόσμου, τὸ θήλυ γένος κ.λ.π., ἡ δὲ καθιέρωσις τοῦ ὀνόματος προέκυψε, σὺν τῷ χρόνῳ διὰ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ πολὺ πρότερον τοῦ Μονομάχου, διότι καὶ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος γράφει τὸν Ἄθω Ἅγιον Ὅρος.*** Ἄλλωστε ἀμφότερα τὰ ἔγγραφα τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ἀναφέρουν τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ὡς γνωστήν.

* «Πανδώρα» τόμ. ΙΕ σελ. 197, «Τὸ Ἅγ. Ὅρος» σελ. 6 καὶ 35, «ὁ Ἄθως» σελ. 10.

** «ὁ Ἄθως» ΙΙΙ σελ. 328.

*** Καὶ ὁ γράψας τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἅγ. Ἀθανασίου, μικρὸν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὅστις καὶ μαθητῆς τοῦ Ἁγίου ἐχηρημάτισεν, Ἅγιον Ὅρος καλεῖ τὸν Ἄθω, ὁ δὲ συγχρονίσας τοῦτον καὶ

Πρώτην ἐπίσης φορὰν συναντῶμεν τὸ ὄνομα **Καρυαὶ** καὶ ὅτι ἐλέγοντο καὶ Λαύρα, ἴσως λόγῳ τῆς ὑπάρξεως διαφόρων ἡσυχαστῶν ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν τοῦ Πρώτου. Παρατηρηταῖον ὅτι ἐν Καρυαῖς ἡ ἀγορὰ βεβαίως εἶχε λόγον τὴν πώλησιν μοναχικῶν ἐργοχειρῶν, ἵνα λοιπὸν φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ὥστε νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐμπορεῖον, ἀσφαλῶς θὰ παρῆλθε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν Καρυῶν ὡς ἐν ἀρχῇ ἐξεθέσαμεν.

Τὸ ὄνομα Καρυαὶ πιθανώτατα προέκυψεν ἐκ τοῦ πλήθους τῶν καρυοδένδρων ἢ λεπτοκαρυῶν τῶν εἰς τὴν τοποθεσίαν ταύτην ἀναπτυχθεισῶν. Εἰς τὸ Α΄ τυπικὸν (Κεφ. ΚΑ΄) εἶδομεν ὅτι αἱ Καρυαὶ ἐκαλοῦντο Μέση, ἴσως διότι εὐρίσκονται εἰς τὸ μέσον περιῖπου τοῦ Ὁρους καὶ τῶν μονῶν. Μέση κυρίως ἐλέγετο τὸ ἀμφικτυονικὸν κέντρον (Κοινότης), δηλαδὴ τὰ κοινὰ οἰκήματα μετὰ τοῦ ναοῦ ἐξ ὧν ἀπηρτίσθη τὸ πρῶτον ἢ πολίχνη. Πάντως καὶ ἐξ ἐτέρου ἐγγράφου τοῦ Πρώτου καὶ τῆς Συνάξεως τοῦ ἔτους 999 διὰ τοῦ ὁποίου ἐδόθη εἰς τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον ἡ ἔρημος μονὴ τοῦ Μονοξυλίτου, * μεταξὺ ἐτέρων ὑπογραφῶν παρατηρεῖται καὶ ἡ ἐξῆς «Ἀρσένιος μοναχὸς καὶ Οἰκονόμος τῶν Καρυῶν», ἐξ οὗ βεβαίως δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι παρὰ τῷ λαῷ ἐλέγετο ἡ πολίχνη Καρυαὶ.

Τὸ ὄνομα μέση καὶ Μεγάλη μέση διειρηθῆναι μέχρι τῶν τελευταίων αἰώνων, ἀλλ' ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἐδήλου ἅπαν τὸ κοινοτικὸν κέντρον περιλαμβανομένου καὶ τοῦ Πρώτου, περιωρίσθη μετὰ τὸν ΙΑ΄-ΙΒ΄ αἰῶνα εἰς τὴν κοινότητα τῶν μονῶν, τοῦ Πρώτου συμπήξαντος ἰδίαν παροικίαν πέραξ τοῦ κοινοτικοῦ κέντρον ἐκ κελλιωτῶν-ἡσυχαστῶν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἴσως τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνος ἂν μὴ καὶ πρότερον.

II

Ὡς ἐλέχθη, ὁ κύριος προορισμὸς τοῦ Πρώτου ἦτο ἡ ποιμαντορία ἐρημιτῶν ἢ ἡσυχαστῶν ὅτε δὲ ἠγέρθησαν μεγάλαι μο-

γράφας ἐγκόμιον εἰς τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον λέγει ἐν αὐτῷ τὰ ἐξῆς: «Καὶ ὁ ἡμέτερος οὗτος Ἄθως, τὸ πάλαι μὲν ζοφῶδες καὶ καπνώδες ὄρος, ὡς ἂν τις φραῖη νυνὶ δὲ τίμιον καὶ Ἅγιον πασὰ πᾶσι καὶ ὄν καὶ καλούμενον».

* Σήμερον ὀλόκληρος ἡ περιοχὴ τῆς ἀρχαίας ταύτης Μονῆς ἀνήκει εἰς τὰς Μονὰς Χελανδαρίου, Διονυσίου καὶ Ἀγίου Παύλου.

ναὶ αὐτοδέσποτοι ὁ Πρῶτος ἀπώλεσεν τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ προορισμόν. Αἱ ἰδρυθεῖσαι πολυάριθμοι μοναὶ αἵτινες διέφευγον τὰ ὄρια τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ συσφίγξασαι πάντοθεν τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, περιώρισαν ἐν τέλει αὐτὴν ἐντὸς τῶν Καρυῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀδεσπότην χώρων κηρυχθέντων ὑπὸ τῆς συνάξεως κοινῶν. Ὁ Πρῶτος τοῦ ὁποῦ ὁ θεσμός ἐσώζετο μὲν κατὰ τοὺς τύπους καὶ τὰ προσχήματα πραγματικῶς ἀπέβη ψιλὸν ἀξίωμα, συνώκησε τὰς Καρυὰς δι' ἡσυχαστῶν - κελιωτῶν ὅπως δώρη συγκεκριμένην τινα μορφήν εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ. Ἰδὼν τὴν χερσονήσον τοῦ Ἄθω διαφυγοῦσαν τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τὴν δὲ Σύναξιν τῶν ἡγουμένων βαθμηδὸν καθιστῶσαν τὰ δίκαια αὐτοῦ ἰδανικά, γινώσκων δὲ ὅτι ἐκ λεπτῆς κλωστῆς ἐξήρητο τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπίστευσεν ὅτι διὰ τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Καρυῶν θὰ δυνηθῆ ν' ἀντιτάξῃ θετικὴν τινα δύναμιν καὶ πραγματικὴν τινα ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἡγουμένους τῶν μονῶν καὶ τὴν Σύναξιν αὐτῶν. Καὶ ἐπέτυχε μὲν κατὰ τινα βαθμὸν καὶ παρέτεινεν ἴσως ὑπὲρ τὸ δέον τὸν ἴδιον τοῦ ἀξιώματος θεσμόν, οὐδέποτε ὅμως ἠδυνήθη ν' ἀνακτήσῃ τὴν προτέραν ἰσχὺν καὶ ἐξουσίαν ἣν εἶχε πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Λαύρας, διότι διὰ τῆς συντελεσθείσης μεταβολῆς ἐν τῇ χερσονήσῳ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πρώτου δὲν εἶχε πλέον λόγον· διὰ τοῦτο θὰ ἴδωμεν ὅτι μέχρι τῆς καταλύσεως αὐτοῦ κατεβλήθησαν πολλαὶ προσπάθειαι πρὸς διατήρησιν αὐτοῦ καίτοι ὡς εἶπομεν ὡς ποιμὴν τῆς Λαύρας τῶν Καρυῶν εἶχε καὶ ἰδιαίτερον τινα καὶ οὐσιαστικὸν λόγον ὑπάρξεως.

Ὁ Πρῶτος διετήρησε τὴν προεδρίαν τῆς Συνάξεως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλύσεως μικρῶν διαφορῶν, ἐξήσκει δὲ καὶ γενικὴν τινα ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς χερσονήσου· βραδύτερον ἐχορηγήθησαν εἰς αὐτὸν καὶ πνευματικὰ τινα ἀξιώματα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου πρὸς ἐνίσχυσιν, ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἀντέκειντο πρὸς τὴν φορὰν καὶ τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, ἡ πραγματικὴ δὲ ἐξουσία τοῦ Πρώτου περιωρίσθη εἰς τὰς Καρυὰς ἀφοῦ μάλιστα διὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ κοινοῦ οἰκονόμου ἀφηρέθη παρ' αὐτοῦ καὶ ἡ ὀλικὴ διαχείρησις τῶν κοινῶν.

Ὁ θεσμός τοῦ Πρώτου μετὰ τὸν Ι' αἰῶνα ἔβλαψεν μᾶλλον ὡφέλησε τὴν Κοινοτικὴν ἀνάπτυξιν. Ὁ Πρῶτος μὴ ἔχων ἀ-

νάλογον πραγματικὴν ἔξουσίαν, ἐπέβλεπε χαλαρῶς ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν τυπικῶν, ἡ δὲ Σύναξις δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ δώσει περισσοτέραν ἰσχὺν καὶ ἔξουσίαν, διότι αὕτη θὰ ἦτο ἀσυμβίβαστος καὶ ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν μονῶν, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν παντελεῖα κατάλυσιν αὐτοῦ προέβη. Ἐκ τοῦ ἀτόπου τούτου ὁ θαυμάσιος ἄλλως τε ὁμόσπονδος θεσμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ λειτουργῇ ἐλεύθερος προσκομάτων, διότι ὁ Πρῶτος κατηνάλισκε κοινὰς δυνάμεις πρὸς διατήρησιν ἢ καὶ ἀνάκτησιν μεγαλυτέρας ἔξουσίας ἀγωνιζόμενος ματαίως, διότι ἄρχων καταστάς τῶν Καρυῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιβάλη εἰς τοὺς ἡσυχαστὰς-κελλιώτας αὐτοῦ ὁμοιόρρυθμόν τινα τάξιν καὶ δίαιταν, οὕτω δὲ συνετέλεσεν ὥστε ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ Α' τυπικοῦ (972) μέχρι τοῦ Β' (1046), ἦτοι εἰς διάστημα 74 ἐτῶν, ἡ ἀρχαία Μέση νὰ γίνῃ Λαύρα τῶν Καρυῶν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀσυστόλως ἐνεργεῖτο ἐπιβλαβὲς ἐμπόριον, καὶ τέλος διότι ὑπάρχοντος τοῦ Πρώτου ἢ Σύναξις ἀνεπαρκεστάτη οὔσα, ἤρκειτο εἰς τὴν ἐπίβλεψιν αὐτοῦ, ἐνῶ ἂν ἤθελε καταλύσει τοῦτον ἠδύνατο ἀποτελεσματικώτερον αὕτη αὕτη διὰ τινων ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν καλυτέρων νὰ ἐπιβλέπῃ ἀμέσως καὶ αὐστηρῶς τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν καὶ τῶν λοιπῶν θεσμῶν τοῦ Ὁρους.

III

Πρώτην φορὰν βλέπομεν εἰς τὸ τυπικὸν τοῦτο ἐκτὸς τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ τῶν Καρυῶν καὶ ἄλλας «**Μεγίστας Λαύρας**» τῶν ὁποίων οἱ ἡγούμενοι προσήρχοντο μετὰ πολλῶν ὑπουργῶν (ἄρθ. ΙΓ), τοιαύτας δὲ βεβαίως νοεῖ τὰς Μονὰς Βατοπεδίου, Ἰβήρων, Ζυγοῦ κ.λ.π. Δυστυχῶς ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Β' τοῦτο τυπικὸν δὲν ὑπέγραψαν πάντες οἱ ἡγούμενοι ἀλλ' οἱ ἐγκριτότεροι μόνον, θ' ἀγνοῶμεν ἴσως διὰ παντὸς τὰ ὀνόματα πλείστων ἐκ τῶν τότε ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μεγάλων καὶ μικρῶν μονῶν τοῦ Ὁρους.

Ἐναφέρομεν ἐνταῦθα ὅσας μονὰς εὔρομεν ἀναφερομένας εἰς διάφορα ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ 885 μέχρι τῆς ἀλώσεως. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν οὐδὲ τὸν αἰῶνα καθ' ὃν ἰδρύθησαν, ἐκτὸς ἐλαχίστων, μὴ δυνάμεναι νὰ εὐρεθῶσι τοιαῦται πηγαὶ σήμερον.

Μόνη ἡ δημοσίευσίς τῶν ἐγγράφων ἀπασῶν τῶν ἡδη Μονῶν τοῦ Ἁθῶ, πλεῖστα τῶν ὁποίων γνωρίζομεν καλῶς δὲν εἶδον

ἀκόμη τὸ φῶς, παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τῶν διαφόρων ἐρευνητῶν, δύναται νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἡλικίαν πολλῶν μονῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων σημαντικῶν γεγονότων.

Τὸ συγγίλλιον Λέοντος σοφοῦ, ἐκδοθὲν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ι' αἰῶνος, ἀναφέρει ὡς προείπομεν μονὰς εἰς τὸν ἴσθμον Ἁγίας Χρηστίνης, Μουστάκωνος, Καρδιογνώστου, Ἀθανασίου καὶ Λουκά.

Εἰς τὸ συμβιβαστικὸν ἔγγραφο τῶν Ἀθωϊτῶν καὶ Ἱερισσιωτῶν τοῦ ἔτους 957 ἀναφέρονται πλὴν τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Χρηστίνης καὶ αἱ μοναὶ Ὁρθογομάτου, Σπηλαιώτου, καὶ Ἀποκενταύρων ὡσαύτως εἰς τὸν ἴσθμον εὐρισκομένας.

Εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἀναφέρεται ἡ μονὴ τοῦ Ζυγοῦ εἰς ἣν οὗτος εἰσῆλθεν τὸ πρῶτον.

Εἰς τὸ πρῶτον τυπικὸν (972) ἀναφέρονται ἡ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ αἱ Μοναὶ Ξηροποτάμου (Ἁγίου Παύλου) καὶ Ζωγράφου.

Μικρὸν ἀμέσως ἰδρῦθησαν αἱ Μοναὶ Ἰβήρων, εἰς τὴν δοπίαν συνεχωνεύθη ἡ τοῦ Κλήμεντος, Βατοπεδίου καὶ Δοχειαρίου, πιθανῶς δὲ καὶ ἡ τῶν Ἀμαλφηνῶν.

Ἐντὸς τοῦ Ι' αἰῶνος τακτέον ἐπίσης τὰς μονὰς Ἁγίου Νικηφόρου (Ξηροποτάμου), Φακιανοῦ, Ξηροκάστρου, Φιλοθέου, Ἐσφιγμένου, Πλατέως, Μονοξυλίτου, Καλαφάτου, Βουλευτηρίων, καὶ Ἀτξηπάνου.

Μετὰ τὸν Ι' αἰῶνα μέχρι τοῦ ΙΕ' εἰς τὰ διάφορα τυπικά καὶ λοιπὰ μοναστηριακὰ ἔγγραφα ἀναφέρονται αἱ ἑξῆς μοναί, αἵτινες κατὰ τὸ πλεῖστον ἰδρῦθησαν κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα.

Ξενοφῶντος, Κωνσταμονίτου, Ξυλουργοῦ, Σταυρονικήτα, Καρακάλλου, Κάσπακος, κυροῦ Ἀθανασίου, τῆς Θεοτόκου κυρ Σισώη, Καλλιάρας ἢ Καλλιάργας, Σωτήρος, Ἁγίου Εὐστρατίου, Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Βερροιώτου, Φαλακροῦ, Καλέστρου, Ἀρχιστρατήγου, Φιλαδέλφου, Ἁγίων Ἀναργύρων, Ἁγίου Νικολάου, Ἁγίου Πέτρου, Χοσμίτης, Ἀψάδη, Ἱεροπάτορος, Χρωμοτιώσης, Βανίσσης, Κομοτίσης, Καλλινίκου, Ἱεροκάρη, Λειβαδογέννου, Νεακίτου, Κοχλυαῤῥα, Ἰάγαρα, Εὐστρη ἢ Εἴστρου, Μηνίτζη, Ἁγίου Ὑπατίου, Χάρωνος, Μαυροκορμοῦ, Λειβαδίων, Μονοδενδρίτου, Ποιμένος, Ὀνησιφόρου, Λουτρακίου, Ὁ-

πικαρᾶ, Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἀριστοβούλου, Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν Γλωσσίων, Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν καλῶν γερόντων, Δερματᾶ, Ἁγίας Τριάδος, Κάτω Μονή, Χελανδαρίου ἢ Σέρβων, Θαυμαστοῦ, Ἁγίου Σάββα, Συμεῶνος, Βορροσκόπου, Θεσσαλονικέως ἢ Ρώσσαν, Κάλιτσα ἢ Κάλικα, Παπαρχεικῆς, Βαρναβίτσης, Παναγίας Ῥοβάδων, Ἁγίου Νικολάου Ῥοβάδων, Ἁγίου Νικολάου, Ξηρορρακίου, Χάλδου, Ἁγίου Γεωργίου, Ἁγίου Ἀνδρέου, Ὁφειοδοφάγου, Ἁγίων Ὁμολογητῶν, Ἀποστόλου Φιλίππου, Σωτηριώτου, Δομετίου Σκορόδων, Μακρογένη, Σκυλοπόδαρη, Πλακᾶ, Ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἄλωποῦ, Ἁγίου Τρύφωνος, Ἁγίου Νίκωνος, Πολίτου, Ἀναπαυσίας ἢ Ἀναπαψίας, Ἁγίου Αὐξεντίου, προφήτου Δανιήλ, Χαλκέως, Τριπολίθου, Τροχαλᾶ, Καλέιτζη, Ἄλυπίου, Βασιλείου, Χαρίτωνος, Ραβδούχου, Σαραβαρίου, Μακρὸν ἢ Μακροῦ καὶ Κουτλουμουσίου.

Κατὰ δὲ τὸν ΙΔ' αἰῶνα ἰδρύθησαν αἱ σήμερον ὑπάρχουσαι Μοναὶ Διονυσίου, Γρηγορίου, Σίμωνος Πέτρας καὶ Παντοκράτορος.

Παρ' ὅλα τὰ τυπικά, παρ' ὅλους τοὺς κανόνας, ὁ νόμος τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ μικροτέρου ὑπὸ τοῦ μεγαλυτέρου ἐφηρομώθη καὶ ἐν Ἄθῳ. Ἀπὸ τοῦ Ι' ἔτι αἰῶνος ἤρχισεν ἡ συγχώνευσις τῶν μικρῶν μονῶν εἰς τὰς μεγαλυτέρας. Πρῶτη ἦ τοῦ Κλήμεντος συνεχωνεύθη τότε εἰς τὴν τῶν Ἰβήρων (980). Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου συνεχωνεύθησαν εἰς τὴν Λαύραν αἱ μοναὶ Μονοξυλίτου καὶ Πλατέως, μικρὸν δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἡ μονὴ τῶν Βουλευτηρίων.

Αἱ ἀθροαὶ συγχωνεύσεις ἐγένοντο κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα καὶ ἰδίως κατὰ τὸν ΙΔ', ὅτε σηῆνος κακῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Χερσονήσου.

III

Ὁ ΙΑ' αἰὼν ὑπῆρξε διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος χρυσοῦς ἀπὸ τε πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἀπόψεως, ἐν γένει δὲ ἡ ἀκμὴ τοῦ ἐν αὐτῷ μοναστικοῦ βίου ἤρχισεν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Λαύρας (963) καὶ ἔληξε κατὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων (1204) ἀποπέσασα ἐπὶ 241 ἔτη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ,

Εἰς τὴν ἡμερησίαν Ἑλληνικὴν ἑφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» καὶ εἰς τὰ φύλλα 9, 10 καὶ 11 Ἰαννουαρίου, ἠσχολήθη ἐκτενέστατα ὁ Δημοσιογράφος καὶ εὐσεβὴς χριστιανὸς κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς μὲ τὸ περιοδικόν μας, ἰδίως μὲ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ 1950 τὸν δημοσιεύοντα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 7-8 τεύχος.

«Δὲν ἔχουν περάσει, γράφει ὁ κ. Μπαστιᾶς, δύο ἑβδομάδες ἀπὸ τότε, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν δύο ἄρθρα μου γιὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη», καὶ αἰσθάνομαι μεγίστην χαρὰ, ποὺ μού δίδεται ἢ εὐκαιρία νὰ ὀδηγήσω πάλιν τὸν ἀναγνώστην μου στὸ «Ἅγιον Ὄρος».

Σκοπὸς μου εἶναι νὰ κάμω γνωστὸν ἓνα ἄλλο τεκμήριον πνευματικῆς δραστηριότητος, μίαν ἄλλην ἀκόμη ἀποδείξιν, ὅτι ὁ Ὀρθόδοξος μοναχισμὸς προσφέρει ἀσύγκριτα πνευματικὰ πλεονάσματα».

Συνεχίζει περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας: «καὶ ἡ ἐκδοσις αὐτὴ δὲν εἶναι μόνον μία νέα πρόσθετος ἀκτίδα φωτὸς γιὰ κάθε θρησκευόμενον ἄνθρωπο, ἀλλὰ εἶναι μία ἀποκάλυψις. Μόλις ὀκτὼ τεύχη ἔχουν ἐκδοθῆ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ Ἰαννουαρίου δημοσιεύει τὸν καλύτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀπολογισμοὺς τοῦ 1950 ποὺ εἶδαν τὸ φῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Νομίζω ὅτι θὰ ἐξασθενοῦσα τὴν ὁμορφίαν αὐτοῦ τοῦ στοχαστικοῦ, ἂν ἐμπιστευόμουν στὴ δική μου ἀδυναμία νὰ δώσω συνεπτυγμένον τὸ κείμενον τῆς Ἀγιορειτικῆς μορφῆς, ποὺ τὸν συνέταξε καὶ ποὺ μετριοφρονέστατα ὑπογράφεται Ἀγιορείτης, χωρὶς καμμίαν ἄλλην προσωπικὴν προβολὴν καὶ γιαυτὸ προτιμῶ νὰ δώσω αὐτούσιον τὸ κείμενον μὲ ἐλαχιστότατες περικοπές. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ἔχω τὸ

ΜΟΝΑΧΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Εἰς τὸ τεῦχος Ὀκτωβρίου-Νοεμβρίου τοῦ παρόντος περιοδικοῦ, προσεπαθήσαμεν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἶναι ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπερ θέτει ὁ Δημιουργός, ἵνα ἐξασφαλίσῃ ἐπαφὴν διαρκῆ μὲ τὸ πλάσμα του, καὶ ἀποτελεῖ δεσπόζουσαν ἰδιότητα τῆς ψυχῆς, αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ὑπὸ μιᾶς ποικιλίας μορφῶν. Ἀπὸ τῆς λατρείας τουτέστιν ἀπιθάνων ξοάνων, στοιχείων φυσικῶν θεοποιηθέντων ἀνθρώπων, «τετραπόδων καὶ πετεινῶν καὶ ἔρπετῶν», μέχρι τῆς αὐλοῦ καὶ νοεραῶς «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» πεφωτισμένης προσευχῆς τῶν Χριστιανῶν.

Ἐσημειώσαμεν δέ, ὅτι ἐφόσον θρησκευτικότης σημαίνει φυγὴν ἀπὸ τοῦ «Ἐνθάδε», ὁρμὴν ἐσωτερικὴν πρὸς τὴν πέραν τοῦ αἰσθητοῦ ζωὴν, ἀναζητήσιν τοῦ ὄντος ποῦ διαισθανόμεθα, ποῦ πιστεύωμεν, ποῦ ἀγαπῶμεν, κατ' ἀκολουθίαν θὰ μᾶς φλέγει ὁ πόθος τῆς ἐφικτῆς προσεγγίσεως, ὁ ἔρωσ νὰ ἴδωμεν τὸν Θεὸν μας «ἐνώπιον ἐνωπίῳ», νὰ συνομιλήσωμεν μετ' Αὐτοῦ, νὰ

δικαίωμα νὰ στερήσω τὸν ἀναγνώστην μου τῆς ὁσμῆς εὐωδίας, πνευματικῆς, καὶ νὰ ἐμποδίσω τὴν ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ Ἄγιορειτικὸν αὐτὸ τεκμήριον τῆς θαυμαστῆς πνευματικότητος τοῦ Ὄρους.»

Περιγράφων τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ὁ κ. Μπαστιάς συνεχίζει. «Αὐτῆς τῆς Μονῆς ἔκδοσις εἶναι τὸ ὁμώνυμον περιοδικόν, τοῦ ὁποίου ὁ ἀπολογισμὸς διὰ τὸ ἔτος 1950 ἀφίνει βαθυτάτην ἐντύπωσιν, διότι θίγει τὸ πρόβλημα τῆς παγκοσμίου κρίσεως εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ρίζαν του, ἀποκαλύπτει τὴν πηγὴν τῆς κακοδαιμονίας τῶν καιρῶν μας.

Ἄλλὰ ἅς ἀφίσωμεν αὖριον νὰ ὁμιλήσουν τὰ κείμενα
μόνα των.....»

εὖρωμεν τὴν τελείαν εἰρήνην ἐν τοῖς κόλποις Του.

Τοῦτο ἀποτελεῖ ἰδιάζουσαν πανανθρώπινην πραγματικότητα, ἐμφανιζομένην μὲ ἀξιώσεις φυσικῆς ἀνάγκης, ἥτις ἀνεξιτήλως ὑπεσφράγισεν τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν.

Παρουσιάζεται δέ, τότε ὡς καρπὸς λογικῆς λειτουργίας καὶ τότε, ὡς συναισθηματικὴ κατάσταση πού ῥέπει εἰς τὴν μόνωσιν, χωρὶς πολλακίς ἐξήγησιν καὶ ἀπολογία, ἀλλ' ὡς ἀκατανίκητος ἔφρασις ὠθεῖ τὴν ψυχὴν εἰς μίαν μακρυνὴν ἀκτὴν, εἰς τὰς ἀμολύντους κορυφὰς τῶν ὁρέων, εἰς τὴν ἀπρόσιτον καὶ βαθείως σιωπηλὴν ἔρημον, εἰς τὸ θάμβος τοῦ ἀγνώστου.

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς συναισθημα, μᾶς ἔλκει νὰ στραφῶμεν εἰς τὸν ἐσῶτερον κόσμον μας, νὰ συνομιλήσωμεν μὲ τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ προσευχηθῶμεν εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἀκούσωμεν ἐντὸς μας τὴν ἄλλαν ἀρμονίαν τοῦ Σύμπαντος, νὰ λυτρωθῶμεν ἐκ τῆς γῆς, νὰ εἰσπνεύσωμεν κάτι ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα.

Ἐντεῦθεν ἡ γέννησις τῶν μοναχισμῶν ὅλων τῶν θρησκευτῶν καὶ ἡ ἐξήγησις τῆς ταυτότητός των ἐξωτερικῶς, ἐν τῇ ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τῇ μονώσει, ἡ ὁμοιομορφία τῶν ὁποίων, ἐπηρεάζει καὶ σκανδαλίζει τοὺς ἐπιπολαίως κρίνοντας καὶ ἐκ τούτου συγγέοντας τὸν διακεκριμένον θειὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστιανικοῦ Μοναχισμοῦ μετὰ τῶν διαφορῶν τοιούτων.

Τίποτε πλέον ἀνθρώπινον, πλέον βαθύ, χαριτωμένον καὶ ἐν ταυτῷ τραγικόν, πού ἐκφράζει τὴν οὐράνιον καταγωγὴν. τὴν ἀθλιότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐξορίστου καὶ ἐκπτώτου βασιλέως τοῦ Πάραδεισου, ἀπὸ τὸν ἐγκάρδιον πόθον της, διὰ τῆς φυγῆς καὶ μονώσεως, παρηγορίας καὶ ἀναπαύσεως ἐν Θεῷ, ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ἀνησυχίαν.

Ἀληθῶς ἐμβλέπει τις, ἐν ταῖς πεπλανημέναις θρησκευταῖς καὶ ταῖς διαφοροῖς φιλοσοφικαῖς Σχολαῖς, ἀφ' ὧν δὲν ἀπουσίαζεν τὸ θρησκευτικὸν στοιχεῖον, μίαν συγκινητικὴν αὐτοθυσίαν ἐν τῇ ἀπεγνωσμένη τῶν πιστῶν προσπαθείᾳ, ὅπως ἐγγίσουν τὸν Θεόν, τὸν Πλάστην, καὶ ἱκανοποιήσουν τὸν μεταφυσικὸν πόθον των, νὰ σβέσουν τὴν θρησκευτικὴν των δίψαν.

Ἐκεῖ, ὅπου τὸ πικρὸν σκότος τῆς θρησκευτικῆς φιλοσοφικῆς πλάνης εἰσέτι επικάθηται, ἀφώτιστα πλάσματα τοῦ Θεοῦ λειτουργοῦν ἀμέμπτως τὴν πίστιν των καὶ τὴν ἰδέαν καὶ χάριν

αὐτῶν ὑποβάλλονται εἰς μυρίας κακοπαθείας καὶ στεροήσεις, ἐφ' ὅρου ζωῆς, ζῶντα μὲ ἀυστηρὰν ἐγκράτειαν καὶ ἠθικότητα, Μονασταὶ καὶ Ἐρημίται καὶ ὁπαδοὶ φιλοσοφικῶν Σχολῶν μὲ ἡσυχαστικὰς τάσεις καὶ πού, διὰ τὴν μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ἡρωϊσμοῦ ἀναζητήσιν τῆς ἀληθείας, ἀναδεικνύονται ἀνώτεροι τῆς χθαμαλότητος τῶν πεπλανημένων θεωριῶν τῶν, κηρύττοντες ἔργῳ, τῆς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν καιούσης θρησκευτικῆς λαμπάδος.

*
* *

Ἄλλ' ἐνῶ ὑπάρχει κοινὴ τῶν Μοναχισμῶν μήτηρ, ὁ παροξυσμὸς τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. κάποια συνέπεια θεωρητικῆ, ποιά τις ἀγαθὴ προσδοκία, ἐν τούτοις ὁ χριστιανικὸς Μοναχισμὸς, εἶναι ὅλως τις κατάστασις διάφορος, ἐφ' ὅσον ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ζωηφόρον κρήνην τοῦ Χριστιανισμοῦ—ὅστις δὲν ἀποτελεῖ ἀνθρώπινον χάλκευμα, ἀλλὰ Θεῖαν ἀποκάλυψιν—καὶ εἶναι «ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων του καὶ πνεῦμα ἐκ τοῦ πνεύματός του».

Καὶ ἐὰν ὁ θεοσοφιστὴς πρίγκηψ Σιντάρτα, ὁ μετέπειτα Βουδδᾶς, διαπιστώσας τὴν ἀθλιότητα τοῦ βίου, μόνον ἀπὸ πεσομισμὸν καὶ αἰσθημα ἀπαισιοδοξίας, ἀντήλλαξε τὴν πορφύραν του διὰ τοῦ εὐτελοῦς κιτρίνου μανδύου, ἀναζητῶν ματαίως τὴν λύτρωσιν, (τὴν Νιρβάνα), καὶ ἐὰν οἱ Ἑσσαιοὶ, ἀποτελοῦντες τὴν φίλαγον μερίδα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ «νεκροῦ γραμματος», ἔφευγον τὰς πόλεις ἄνευ βαθυτέρας τινος δικαιολογίας. «καύχημα ἔχοντες ἐν τῇ σαρκί» μόνον καὶ «οὐχὶ εἰς τὸν Θεόν», ἐὰν ὁ Πανθειστικὸς Στωϊκισμὸς, περιεβάλλετο φιλαρέσκως τὸν λιτὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα, ἐκπροσωπούμενος δὲ καὶ διδασκόμενος ἀπὸ τὰ εὐγενῆ, ἔστω, πνεύματα, ὡς ὁ Ἐπίκτητος ἐκεῖνος καὶ ὁ Κλεάνθης, περιεγέλα τὴν ματαιόσχολον τύρβην τῶν συγχρόνων του ὑπεροπτικῶς, μηδὲν ἔξ αὐτοῦ ὀφελούμενος, ὁ χριστιανικὸς ὅμως Μοναχισμὸς, ἐτρόπη εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρήμους, ὄχι ἀπὸ ἀπαισιοδοξίαν, ὄχι ἐκ τοῦ πόθου τῆς «σκιώδους Νομικῆς λατρείας», οὔτε ἀπὸ κενόδοξον φιλοσοφικὸν πνεῦμα, ἀλλὰ ἀπὸ «νοῦν Χριστοῦ», ἀπὸ νέον τι αἷτιον, διότι «τὰ πάντα γέγονε καινὰ ἐν Χριστῷ».

Ὁ Χριστιανικὸς λοιπὸν Μοναχισμὸς, ἦλθεν ὡς φῶς, ἐνῶ οἱ μοναχικαὶ μορφαὶ καὶ τινες ἄλλαι δευτερευούσης σημα-

σίας, ἦσαν πυγολαμπίδες ἀναμένουσai εἰς τὸ σκότος τὴν ἀνατολήν τοῦ μεγίστου ἰδεώδους, ὅπερ βαπτισθὲν εἰς τὸ ζωοποιὸν Πνεῦμα καὶ περιβληθὲν τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς Χάριτος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας, ἔξαστραπτει μὲ ὄλας τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς ἐπὶ δέκα καὶ ἑννέα ὄλους αἰῶνας.

Οὐδεμία ἐπομένως, ἔσωτερικὴ σχέσις υφίσταται μεταξὺ τοῦ Χριστιανικοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τῶν χρονικῶς πρεσβυτέρων τοιούτων, οὔτε ὡς ἀρχικὸν δάνειον ἐλήφθη τι ἐξ αὐτῶν, ἢ ὡς ἀντιγραφὴ ἀνεπτύχθη εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἠθέλησεν ὁ μακαρίτης Ζ. Παπαντωνίου στηριξάς ὅτι, ἐφήρμοσεν ἀσκητικὰς μεθόδους τῶν..... Βουδδιστῶν.

Τὸ μόνον ποὺ ἐδανείσθη ἐξ αὐτῶν ὁ καθ' ἡμᾶς ὑπερφυῆς θεσμός, εἶναι ἡ,... ἀνθρωπίνη φύσις, ἢ ἐπὶ κοιναῖς ἰδιότησι διακρινομένη, πλὴν ἀναπλασθεῖσα ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀσκεῖται ἢ ἐν Χριστῷ βία, δι' ἧς, συνεργοῦσης καὶ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, λαμπρύνεται, ἀποπνευματοῦται καὶ παρὰ βραχὺ ἀγγελοποιεῖται.

Ἄλλ' ἄς μὴ ἐκτεινόμεθα πλέον. Ἐκαστος Μοναχισμὸς προέρχεται ὡς ἐκ κυοφορίας ἐκ τῶν σπλάχνων τῆς μητρός του θρησκείας, καὶ τόσην ἀλήθειαν κέκτηται, ὅσην ἀλήθειαν περιέχει ἡ μήτηρ του. Συνεπῶς οἱ Μοναχισμοὶ εἶναι ὑπόθεσις τῶν θρησκειῶν των. Οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ψέξη ἢ ν' ἀπορρίψῃ τὸν Χριστιανικὸν Μοναχισμὸν, χωρὶς νὰ πλήξῃ τὸν Χριστιανισμὸν, διότι τὰ δύο ταῦτα ἀποτελοῦν ἐν εἰς τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν, θὰ ἐλέγομεν ὁμοούσια, μεριζόμεθα ἀπλῶς ἐν τῇ ἔξωτερικῇ μορφῇ, καὶ ἐν τῇ Θεόθεν δοθείσῃ ἐκάστῳ ἀποστολῇ.

* *

Τὴν δικαιολογίαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Χριστιανικοῦ Μοναχισμοῦ, τὸν τύπον καὶ τὴν ἀποστολήν του, μόνον εἰς τὸ πλαίσιον τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν μέριμναν τῆς ἀτομικῆς τοῦ πιστοῦ σωτηρίας, δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ.

Τοιοιτοτρόπως, ὄχι μόνον θὰ κατανοηθῇ ἡ σημασία τοῦ θεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ θὰ καταστῇ σαφὴς ἡ ἀναγκαιότης του. Καὶ ἐὰν οἱ μὴ Χριστιανικοὶ Μοναχισμοί, ἐκφράζουσιν τινὰ ἀνθρώπινον συναισθηματισμὸν, στερούμενοι ὑγιῶν ἔρισμάτων, ὁ χριστιανικὸς ὅμως τοιοῦτος, θεμελιούται «ἐπὶ τὴν πέτραν» τοῦ χριστιανικοῦ

πνεύματος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ νοηθῇ τὸ περὶ ἀγιότητος δόγμα ἄνευ αὐτοῦ.

Ποῖα εἶναι ἡ ἀποστολή του; Πολύπλευρος. Ἐφ' ὅσον ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἰδιαίτους ἰδιοσυγκρασίαν; ψυχοσύνθεσιν, μὲ ποικίλιαν ἰδεῶν, συναισθημάτων, ἰκανοτήτων καὶ διαφόρου διακριτικότητος περὶ τῆς θέσεως ἐκάστου, ἀναλόγως καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἀντίληψιν εὐθύνης ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, κατ' ἀκολουθίαν, ὁ Μοναχισμὸς, δὲν δύναται νὰ ἔχει στερεότυπον ἀποστολήν, οὔτε καὶ περικλείεται ἀναγκαιῶς εἰς ἀμετάθετα ὄρια.

Πρὶν ἢ ἀποτελεσθῇ ὁ Μοναχισμὸς εἰς θεσμόν καὶ ἀποβῇ εἰς ἰδεῶδες, προϋπῆρξεν ὡς ἀτομικὴ ψυχοπνευματικὴ ἀνάγκη, ὅλως διάφορος τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, καταντῶσα τελικῶς εἰς ἄφατον ἁρμονικὸν μελωδήμα, χάρις εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην, ἐφ' ὅσον πάντες εἴμεθα ἀδελφοί, μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος, χορδαὶ μιᾶς Κιννύρας.

Ἀναχωροῦν τοῦ κόσμου, ὁ Μέγας Ἀντώνιος διὰ τελειότητα, Παῦλος ὁ ἄπλοῦς ἐξ ἀφορμῆς μοιχαλίδος συζύγου, Μαρία ἡ Αἴγυπτία πρὸς μετάνοιαν, ἡ ποιήτρια Κασσιανὴ ἐξ ἀπαγορευσεως, οἱ «Τρεῖς Μέγιστοι φωστῆρες» διὰ τὸν «φιλόσοφον βίον», Νήφων ὁ Πατριάρχης, διὰ νὰ γίνῃ.... ἅγιος, Παρθένος τις—ἦν διέσωσεν ὁ Παλλάδιος—ἐγκλείεται εἰς τάφον, διὰ «νὰ μὴ σκανδαλίζει νέον τινα» τὸν κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπον. Καὶ τί ἔτι λέγω; «ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος, περὶ Αὐτοκρατόρων, Βασιλογόνων, Συγκλιτικῶν, Βασιλισσῶν, Ἀρχόντων, Πατριαρχῶν, ἀσήμεων, πτωχῶν, ποιμένων, ληστῶν, πορνῶν», οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο πρὸς τοὺς κοσμιοκράτορας τοῦ σκότους καὶ ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἐν Χριστῷ ὃν ἠγάπησαν.

Διάφορα τὰ κίνητρα, ποικίλοι αἱ ἀρχικῶς κρατοῦσσι διαθέσεις. Εἰς ὅμως ὁ σκοπός. Ἡ κάθαρσις, ἡ τελείωσις διὰ καταλήλου ἀσκήσεως εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα. Ἐκεῖνο ὕπερ ἑξαιρεται καὶ προηγείται πάσης ἄλλης ὑποχρεώσεως ἐν τῷ Χριστιανισμῷ, εἶναι ἡ ἐκάστου ἀρτίωσις ἐν Χριστῷ, διὰ τῆς ἀποκτήσεως καθαρᾶς ταπεινώσεως καὶ ἀγάπης καὶ ἀγνότητος. Ἄλλως τὰ ἑξωτερικὰ ἔργα, ἐστερημμένα καθαρότητος, δὲν εἶναι εὐπρόσδεκτα εἰς τὸν Θεόν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο αἱ μοναχικαὶ ἀντιλήψεις εἶναι ἀκαταγώνιστοι.

Δὲν εἶναι ἐπομένως ἐγωϊστικὴ ἢ ἐκ τοῦ κόσμου ἀναχώρησις, ἐφ' ὅσον γίνεται ἐν ἐπιγνώσει, ἀλλὰ ἢ ἐπιβαλλομένη, ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς λογικῆς, πορεία. Διότι εἰς οὐδένα διαφεύγει ὅτι, «πάντες γνῶσιν ἔχομεν», ἀλλ' ἢ γνῶσις ψυσιῶ ἀνευ τῆς οἰκοδομοῦσης ἀγάπης. Ἡ ποινὴ δὲ τῆς παραβλέψεως τῆς ἀνάγκης ἀσκητικῆς ἀγωγῆς, ἐμφανίζεται ὑπὸ τὸ ἀξιοθρήνητον θέαμα, τῶν ἐχόντων τὴν «μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας», τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἀρνούμενων.

Τὶ κάμνουν οἱ Μοναχοί; τί προσφέρουν εἰς τὸν κόσμον, Ἡ ἀπάντησις ἠμποροῦσε νὰ συνοψισθῆ εἰς τὸ ἔξῃς. Τοὺς δυνατοὺς τοὺς στέλνουν εἰς τὰς «ἀνοικτὰς θαλάσσας» τῆς κοινωνίας, οἱ δὲ ἀδύνατοι καὶ οἱ ἔχοντες εἰδικὴν ἐν τῷ Μοναχισμῷ ἀποστολήν, παραμένουν εἰς τὰς Μονὰς των καὶ τὰ ἀσκητήρια προσευχόμενοι δι' ἑαυτοὺς καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὑμνοῦντες ἀδιαλείπτως τὸν Θεόν, ἅν καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο παρουσιάζεται πολυσύνθετον.

Βεβαίως, τὸ παρὸν ἄρθρον δὲν φιλοδοξεῖ νὰ ἐμφανισθῆ μὲ ἀξιῶσεις ἐπιστημονικῆς πραγματείας καὶ οὔτε ὁ γράφων ἐσκέφθη ὅτι δι' αὐτοῦ ἐλέχθη εἰς τὸ θέμα μας ἡ τελευταία λέξις.

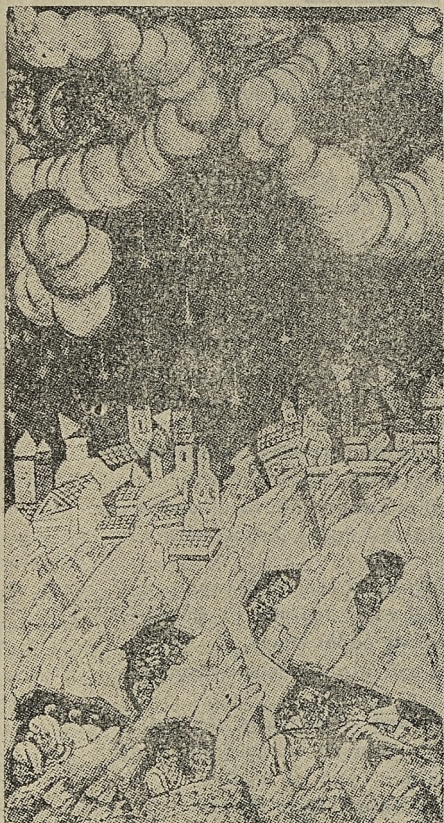
Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς τὰς ἑσχάτας ἡμέρας μας ἀνεπτύχθη εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον ἢ, ἄλλως ἀναγκαῖα, κριτικὴ, πολὺ ἐνθυμίζουσα τὴν ἐποχὴν τῆς «βασιλείας τῆς λογικῆς» τοῦ ἐπαναστατικοῦ καὶ ἀνησύχου 18ου αἰῶνος, ἀπειλοῦσα τὴν ὑπαρξίν πάσης ἠθικῆς ἀξίας πὸν μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ αἰῶνες, εἴτε ὡς ἰ. παράδοσιν, εἴτε ὡς Ἑκκλησιαστικὸν θεσμόν, καὶ πὸν ὁ ὁδοσρωτῆρ τοῦ χρόνου ἐδοκίμασε καὶ ἐστερέωσεν, ἠθελήσαμεν ἐκ καθήκοντος νὰ καταχωρίσωμεν εἰς τὸν φιλόξενον «Ἁγιον Παῦλον», τινὰς ἐκ προσωπικῆς πείρας σκέψεις μας διὰ τὸ σοβαρώτατον θέμα τοῦ Μοναχισμοῦ, ὅπερ θεωρεῖται ὑπόθεσις τοῦ περιθωρίου, ἐνῶ περιλαμβάνει τὸν κόσμον ὁλόκληρον καὶ ἐκτείνεται ἄχρις οὐρανοῦ.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

ΘΕΙΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὰ καλὰ ἀναγνώσματα καὶ ἡ καλὴ συναναστροφή συντελοῦν εἰς τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον ὁ καθαρὸς ἀῆρ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος.

ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν εἶναι φαντασία συγχρόνου τινός ζωγράφου, ἀλλὰ τοιοῦτου τοῦ ΙΖ' αἰῶνος (1635) ἔμπνευσθέντος ἐκ τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (κεφ. στ. στιχ. 12-17). Αὕτη μετὰ δεκάδος ἑτέρων συναφῶν τοιχογραφιῶν μεγέθους περίπου 1.20 X 1 μ. εὕρισκομένων ἐξωθι τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Διονυσίου εἰκονίζον γεγονότα ἅτινα εὕρισκονται ἤδη ἐν τῇ περιόδῳ τῆς ἐξελίξεως.

Παρά τινων ἐξηγεῖται ἡ περικοιτῆ αὕτη τῆς ἀποκαλύψεως ὡς ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως, ἀλλ' ὁ ζωγράφος μας δίδει ἀπολύτως πιστὴν εἰκόνα ἐνὸς βομβαρδισμοῦ καὶ καταστροφῆς μιᾶς πόλεως διὰ καταστρεπτικῶν μέσων ἐξαποστελλομένων ἐν μακρᾷ ἀποστάσεως. Ῥωσά-

τως τὸν ἥλιον σκοτισθέντα καὶ τὴν σελήνην ὁμοίως ἐκ τῶν δημιουργουμένων νεφῶν, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ μεγαλύτερου καὶ πλουσιωτέρου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ὑπὸ τὴν γῆν (εἰς καταφύγια) διὰ τὴν ἀποφύγουν τὴν ὄργην τοῦ Κυρίου.

Αἱ τοιχογραφίαι αὗται ἀπετέλεσαν μακρὰν προσεκτικὴν μελέτην καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου Β' κατὰ τὸ 1937 ὅτε ἐπεσεκέρθη καὶ παρέμεινε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας «Ῥόδο Ἀμάραντον»

Τριανταφυλλιά παρθενική, μονάχα ἓνα Ῥόδο
στὴν ἀγκαλιά Σου μητρικά Σε βλέπω νὰ κρατῆς,
τὰ φύλλα Σου συμπλέκουσα μὲ τὸν ἀνθό Σου μόνο,
γλυκὰ τὰ ῥοδοπέταλλα σὰν μάνα νὰ φιλῆς.

Ῥαβδί ἀγνό, ἀνέγγιχτο μιᾶς ῥίζας Βασιληᾶ,
ὁ Ἀββακοῦμ ἐκστατικός, Σε εἶδε νὰ ἀνθῆς
τὸ «Ῥόδο τὸ Ἀμάραντο» Σεμνή Τριανταφυλλιά,
ποῦ χέρι θεῖου Γεωργοῦ Σὴ φύτεψε στὴ γῆς.

Ῥίζα Σου ἢ γῆϊνη—Φυτό μου σ' ἐρωτῶ—
πές μου, πῶς ἐζωνιάνεψε δίχως δροσοσταλίδα;
καὶ πῶς ἀνθὸς ἀνέθαλλε, κλαδί Σου στὸ φτωχό,
κι' ἔγεινε Ῥόδο ὁ ἀνθός, λευκὸ χωρὶς κηλίδα;

Κι' ἀκόμα, πές μου ὀλόχαρη γλυκεῖα Τριανταφυλλιά,
τὸ Ῥόδο Σου τ' ἀχώρητο σὲ γῆ καὶ οὐρανό,
πῶς βάστηξαν τὰ χέρια Σου—τ' ἀδύνατα κλαδιά—,
ποῦ θεῖα ἢ Τέχνη τᾶπλεξε θρόνο Χερουβικό;

—Χλωμὲ διαβάτη, ἄρχισε νὰ λέει τὸ Φυτό—
στάσου ἐδῶ εὐλαβικά!!—καὶ θροῖσαν τὰ φύλλα—
χωρὶς νοτίδα ἤμουνα ἓνα ῥαβδί σεμνό,
κι' ἔννοιωσα ξάφνου στὰ κλαδιά θεῖα ἀνατριχίλα.

Μιὰ αὔρα ἀπ' τὸν οὐρανὸ μὲ κύκλωσε γλυκεῖα,
κι' Ἀρχάγγελου σὰν ν' ἄκουσα φτερούγισμα γοργό
καὶ μιὰ ἠχώ ἐπέρασε μέσ' ἀπὸ τὰ κλαδιά
συρίζοντας μοῦ ἔλεγε, Χαῖρε Ἀγνό Φυτό.

Κι' ἐγώ, ἀπὸ ταπεινώσι, κοκίνισα, βαθεῖα,
καὶ τὸ κλαδί μου ἔγειρα σὰν ὑποτακτικῆ,
καὶ βρέθηκα πολύχαρη, Σεμνή Τριανταφυλλιά,
μ' ἓνα μπουμπούκι χαρωπὸ ἐπάνω στὴν κορφή.

Χλωμὲ διαβάτη, τί ζητᾶς ἀνέκφραστα νὰ πῶ;
μὲ πίστη τὸ μυστήριό σεβὰ σου το βαθεῖα,
προσκύνα τὸ «Ἀμάραντο τὸ Ῥόδο» Μου Χριστό,
κι' ἐμένα τὴ Μητέρα Του, τὴν Τριανταφυλλιά.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ
23-5-1951

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἑορταί. Αἱ ἑορταί τοῦ Πάσχα ἐχωρτάσθησαν εἰς ὀλόκληρον τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ τὴν αὐτὴν συνήθει Ἀγιορειτικὴν τάξιν. Οἱ ἐπισκέπται ἦσαν ἀρκετοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος.

— Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ἐτελέσθη ἐν Καρυαῖς λιτανεία διὰ τῆς περιφορᾶς τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Θεοτόκου τοῦ Ἄξιον Ἐστὶν τὴν ὁποῖαν παρηκολούθησαν ἡ Ἱ. Ἐπιστασία καὶ πλῆθος μοναχῶν καὶ κοσμικῶν.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐτελέσθη ἡ καθιερωμένη καὶ εἰς τὴν Ἱ. ἡμῶν Μονὴν λιτανεία διὰ τῆς περιφορᾶς διαφόρων Ἁγίων Λειψάνων ἐντὸς πολυτελῶν ἀργυρῶν κυτίων ἅτινα καὶ ἐτέθησαν εἰς κοινὸν προσκύνημα. Ἦσαν δὲ ταῦτα, μέγα τεμάχιον Τιμίου Ξύλου, τὰ Τίμια Δῶρα, ὁ ποῦς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἐκ τῶν τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου, τὸ μέτωπον τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος, χεῖρ τοῦ Ἁγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ἡ σιαγὼν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, τμημα χερσὸς τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, αἵματα τῶν Ἁγίων Νηπίων, τεμάχιον δακτύλου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὁμοίως τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ζακύνθου καὶ ὁ ποῦς Ἁγ. Καλλινίκου. Τὴν λιτανείαν παρακολούθησαν ἀντιπροσωπεία τῆς γείτονος Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Διονυσίου μὲ τὸν Καθηγούμενον αὐτῆς Ἀρχιμ. κ. Γαβριήλ καὶ πολλοὶ μοναχοὶ τῶν πλησίων δύο Σκητῶν τῆς Νέας καὶ Ἁγ. Ἄννης.

— Τὴν ἐπομένην ἐτελέσθη λιτανεία ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἁγ. Διονυσίου διὰ τῆς περιφορᾶς τῶν θαυμασίων αὐτῆς Ἁγ. Λειψάνων, τῆς δεξιᾶς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἁγ. Μοδέστου, τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Ἀκραγαντίνων, τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἁγ. Ἀποστ. καὶ Εὐαγγελ. Λουκᾶ, τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος καὶ τοῦ Ἁγ. Ἀντύπα, μέρος τῆς ἀλύσεως τοῦ Ἀποστ. Πέτρου, τεμάχια Λειψάνων τῶν Ἁγ. Χρυσοστόμου, Ἁγ. Χριστοφόρου, καὶ Ἁγ. Παντελεήμονος τοῦ ἱαματικοῦ. Ταύτην παρηκολούθησεν ἀντιπροσωπεία τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς μὲ τὸν Καθηγούμενον αὐτῆς Ἀρχιμ. κ. Σεραφεῖμ καὶ ἀρκετοὶ μοναχοὶ τῶν δύο ὡς ἄνω Σκητῶν ὡς καὶ διάφοροι κοσμικοί. Ἀμφοτέρων τῶν δύο τούτων λιτανειῶν προηγοῦντο διάφοροι Βεστανταὶ εἰκόνες καὶ παλαιότατα λάβαρα.

— Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα ἐώρτασαν τὰς ἐπετείους αὐτῶν πανηγύρεις.

— Τὴν 25ην Μαρτίου αἱ Ἱ. Μοναὶ Βατοπεδίου καὶ Φιλοθέου τιμώμεναι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

— Τὴν 23ην Ἀπριλίου αἱ Ἱ. Μ. Ζωγράφου καὶ Ξενοφῶντος τιμώμεναι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐώρτασε πανηγυρικῶς καὶ ἡ Ἱ. ἡμῶν Μονὴ ἥτις μέχρι πρὸ 110 περιῖπου ἐτῶν ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἰδίου Ἀγίου.

— Τὴν 25ην Μαΐου ἡ Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς Θείας Ἀναλήψεως.

Συνεδριάει. Τὴν Δευτέραν τῶν Μυροφόρων ἡμέραν τακτὴν, συνῆλθεν ἐν Καρυαῖς ἡ Δισενιαύσιος Ἱ. Σύναξις, τὸ Ἀνώτατον Νομοθετικὸν καὶ Δικαστικὸν Σῶμα τοῦ Ἀγ. Ὄρους. Εὐθύς μὲ τὴν ἑναρξιν τῶν Συνεδριῶν αὐτῆς ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τῆς Ἀ. Θ. Π. τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἀθηνάγου πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα περὶ ἐπικειμένης ἀφίξεως εἰς Ἀγ. Ὄρος Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας ἵνα λάβῃ αὕτη μέρος εἰς τὰς Συνεδριάσεις τῆς Δισενιαυσίου Συνάξεως, ἥτις ἐκ τούτου ἀνέβαλε τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἐν ἀναμονῇ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας.

Αὕτη ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Προύσης κ. Πολυκάρπου, Προικονήσου κ. Φιλοθέου καὶ Περγάμου κ. Ἀδαμαντίου, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματέως τῆς Ἀγ. καὶ Ἱ. Συνόδου Διακόνου Γεωργίου Ὁρφανίδου ἀφίχθη τὴν 13ην Μαΐου εἰς τὴν Ἱ. Μ. Βατοπεδίου καὶ ἀμέσως ἀνήλθεν εἰς Καρυὰς γενομένη δεκτὴ μετὰ πάσης ἐπισημότητος διὰ τελετῆς ἐν τῷ ἱστορικῷ Ναῶ τοῦ Πρωτάτου. Ἐπικολούθησε δεξιῶσις τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐξάρχων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν, ἔνθα παρόντος καὶ τοῦ Διοικητοῦ ἀνεγνώσθη τὸ Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐγένετο γνωστὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἐλεύσεως τῆς Ἐξαρχίας ὅστις ἦτο ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Ἀγίου Ὄρους, ὅπερ πνευματικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἡ συνεργασία αὐτῆς μετὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ τῆς Δισενιαυσίου, ἵνα ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀποφάσεων τοῦ 1947 μελετηθῶσι τὰ προβλήματα καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ τόπου, παρέχουσα καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ μέρους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ὀλόθυμον συναντίληψιν εἰς τὴν παρὰ πάντων ποθουμένην πνευματικὴν, ἠθικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἐξύψωσιν τῶν Ἱ. σκηνωμάτων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων πατέρων.

Ἀμέσως ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία ἠσχολήθη τόσον μετὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος ὅσον καὶ τῆς Δισενιαυσίου καὶ τῆς Ἐκτάκτου Συνάξεως, ἐπὶ πάντων τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορῶντων τὸ Ἀγ. Ὄρος, τῶν ὁποίων λεπτομερείας θ' ἀναφέρωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐργασιῶν ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία ἐπεσκέφθη τὰς Ἱ. Μονὰς Βατοπεδίου, Χελανδαρίου, Ἐσφιγμένου, Καρακάλλου, Φιλοθέου, Λαύρας, Ἁγίου Παύλου, Διονυσίου, Ῥωσικοῦ, Ξενοφῶντος, Λοχειαρίου, Κωνσταμονίτου καὶ Ζωγράφου.

Τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία ἐπεσκέφθη τὴν πρῶταν τῆς 6ης Ἰουνίου γενομένη δεκτὴ διὰ τῆς τελετῆς ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς Καθολικῷ Ναῷ. Μετὰ τὸ πέρασ ταύτης προσεφώνησε τὴν Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν ὁ ἡμέτερος Καθηγούμενος Ἀρχιμ. κ. Σεραφεῖμ, ὅστις ἐξεδήλωσε τὴν μεγάλην χαρὰν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοβίου ὑποδεχομένου τὴν Ἐξαρχίαν τῆς Μητροῦς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγαλυτέραν αὐτοῦ χαρὰν διότι βλέπει ταύτην ὡς Πνευματικὴν Ἀρχὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν τόπου νὰ ἐνδιαφέρηται, καθηκόντως βεβαίως, διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τῶν ἐν αὐτῷ μοναζόντων, παρακαλέσας ἵνα αἱ ἐπισκέψεις αὗται τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας πραγματοποιοῦνται εἰς συντομότερα χρονικὰ διαστήματα, διότι μόνον διὰ τῆς συχνῆς αὐτῆς ἐπαφῆς Πατριαρχείου καὶ Ἁγ. Ὄρους δύνανται νὰ ἐπιτευχθῶσιν οἱ ἐπιδιωκόμενοι ἀγαθοὶ σκοποὶ, δεδομένου ὅτι ὁ ἱερὸς ἡμῶν τόπος ἔχει ἀνάγκην ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε τῆς συνδρομῆς τόσοσ τῆς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ τῆς Πολιτείας διὰ ν' ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς τοὺς ὁποίους ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ.

Ἀνταπήντησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προύσης ὅστις, με τὴν ἔκφρασιν τῶν εὐχαριστιῶν διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν καὶ τὰς θερμὰς ἐκδηλώσεις, ὡς καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐξαρχίας διὰ τὸ συντελούμενον ἔργον ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν Κοινοβίῳ καὶ τὰς ἐκφρασεῖσας σκέψεις αὐτοῦ, ὑπεσχέθη ὅτι τὰ μέλη τῆς Ἐξαρχίας ἐμφορούμενα ὑπὸ τῶν αὐτῶν διαθέσεων θὰ πράξουν πᾶν τὸ δυνατόν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ παρὰ πάντων ἐπιδιωκομένου ἀγαθοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνεχώρησεν αὕτη διὰ τὴν Ἱ. Μ. Ἁγ. Διονυσίου καταχωρήσασα τὰ ἐξῆς εἰς τὸ βιβλίον ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοβίου.

Ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία πόθον ἱερὸν καὶ διακαῆ ἐκπληροῦσά μετὰ τὴν ἐν Καρυαῖς ἐπιτυχῆ συμπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ηὐτύχησε νὰ ἐπισκεφθῆ σήμερον καὶ τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐτυχεν ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία θερμοτάτης δεξιῶσεως ἐν αὐτῷ. Ἐπισκεψαμένη δὲ τὸ σκευοφυλάκιον, τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὰ ἄλλα τμήματα τοῦ Ἱεροῦ τούτου σκηνώματος, διεπίστωσεν ἐν αὐτοῖς κρατοῦσαν πλήρη συστηματικὴν τάξιν, ὀφειλομένην ὄντως εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν κοσμοῦν τὸν πεπνυμένον Καθηγούμενον ὀργανωτικὸν πνεῦμα. Ἐφ' ᾧ καὶ θερμὰς ἐξέφρασεν αὐτῷ ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία καὶ τὴν ἐν παντὶ

ἄμεμπτον πολιτείαν τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Κοινοβίῳ πιστῶς καὶ θεαρέστως ἀσκουμένων Πατέρων, λίαν δ' εὐλόγως αὕτη ἐξέφρα-
σεν τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν αὐτῆς καὶ τὴν εὐαρέσκειάν της τοῖς
πᾶσι μὲν τοῖς ἐν τῷ Ἱερῷ Κοινοβίῳ τούτῳ μονάζουσι ἰδιαίτατα
δὲ τῷ Καθηγουμένῳ αὐτοῦ, εἰς οὗ τὴν σύνεσιν ὀφείλονται τὰ
πάντα. Ἐν τέλει ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία εὐλογοῦσα τοὺς Ἁγί-
ους Πατέρας τοῦ ἱεροῦ τούτου σκηνώματος ἀπεχαιρέτησεν αὐτοὺς
ἀποκομίζουσα τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἰούνιος 19. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1951

Ἡ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΑΡΧΙΑ

† Ὁ Προύσης Πολύκαρπος

† Ὁ Προικονήσου Φιλόθεος

† Ὁ Περγάμου Ἀδαμάντιος

Διάκονος Γεώργιος ὑπογραμ. τῆς Ἀγ. καὶ Ἱ. Συνόδου
Προηγ. Κωνσταντῖνος Βατοπεδινός καὶ ἱερομ. Εὐθύμιος Κουτλου-
μουσιανός ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱ. Κοινότητος συνοδοὶ τῆς Πατρ.
Ἐξαρχ.

— Ἐπίσης τὴν Ἑ. ἡμῶν Μονὴν ἐπεσκέφθησαν τὸ Σάββατον τῆς
Διακαινησίμου 20 φοιτηταὶ τῆς Γεωπονοδασολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανε-
πιστημίου Θεσσαλονίκης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Καθηγητὴν κ. Κ. Γκανιά-
τσον. Παρηκολούθησαν τὴν ἀγρυπνίαν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ καὶ τὴν
Θ. Λειτουργίαν, καθ' ἣν τὸν ἀπόστολον ἀνέγνωσεν ὁ κ. Γκανιάνσας, οἱ
δὲ φοιτηταὶ ἔψαλλον ἐπιτυχῶς.

— Τὴν 25ην Μαΐου μᾶς ἐπεσκέφθησαν οἱ κ. κ. Γ. Γκανούλης Γεν.
Ἐπιθεωρητῆς Ἱ. περ., Δ. Φιλάρετος Γυμνασιάρχης, Γ. Παπαλάμπρου,
Μ. Μιχαλόπουλος καὶ Ἱ. Παπαδημητρίου Καθηγηταὶ μετὰ 67 μαθητῶν
τῆς Η' τάξεως τοῦ Γυμνασίου Σερρῶν. Τὴν ἐπομένην 2 Καθηγηταὶ μετὰ
38 μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου Φλωρίνης.

Καὶ αἱ τρεῖς αὗται ὁμάδες τῆς σπουδαζούσης Ἑλληνικῆς νεότη-
τος μᾶς ἄφισαν τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον
ἐὰν καὶ ἄλλα Γυμνάσια κλπ. ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα ἐπεχείρουν μίαν
παρομίαν ἐκδρομὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ θ' ἀπελάμβανον. Ἴδοῦ τί μᾶς
γράφει τὸ Γυμνάσιον Φλωρίνης τὸ διοικούμενον φαίνεται ὑπὸ Καθηγη-
τῶν ἀξίων τῆς ἀποστολῆς των.

«..... Ἐκ τῶν ὧν ἅπαντες ἐβεβαίωσαν ἡμᾶς ὅτι πολλὰ
τὰ καλλὰ ἐδιδάχθησαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ τὴν
πίστιν των ἐνισχυμένην καὶ τὸν σεβασμὸν των βαθύτερον τόσον
πρὸς τὰ ἱερά ἡμῶν ὅσον καὶ πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ ὁποῖον πάν-
τες ἀνεγνώρισαν ὡς Θεματοφύλακα τῆς ἱεραῆς μακροαίωνος ἡμῶν
παραδόσεως.....»

Λέγομεν δὲ ταῦτα διότι μερικὰ Γυμνάσια, εὐτυχῶς ἐλάχιστα, μᾶς

ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Λέγουν μερικοὶ τῶν ἀνθρώπων ὅτι ἡ ἐπιείκεια εἶναι ἰδιαίτερον γνώρισμα τῶν μικρῶν καὶ ἀσθενῶν ψυχῶν. Ἀπεναντίας. Ἡ ἐπιείκεια εἶναι μία λαμπρὰ ἀρετὴ τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν ψυχῶν. Ἡ ἐπιείκεια παραβλέπουσα, συμπαθοῦσα, συγχωροῦσα προϋποθέτει δύναμιν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῶν διαφορῶν αὐτῆς ὁρμῶν καὶ τῶν παθῶν, αὐταπάρησιν καὶ πραγματικὴν αὐτοθυσίαν, ὡς τοιαύτη δὲ δὲν παρουσιάζει ἀσθένειαν ἀλλὰ δύναμιν καὶ μεγαλειον. Διὰ τὸ εἶναι ὅμως τοιαύτη, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύηται μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ζῶσαν προσπάθειαν, πρὸς διόρθωσιν τῶν διαφορῶν σφαλμάτων. Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, μᾶς ἐδίδαξε τὴν ἐπιείκειαν κατὰ ἓνα θαυμάσιον τρόπον, εἰπὼν διὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθεῖσαν μοιχευομένην «ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βάλετω λίθον ἐπ' αὐτήν» καὶ μὴ κατακρίνοντος αὐτήν οὐδενὸς τῶν παρευρεθέντων ἀνθρώπων, διότι ὅλων αἱ συνειδήσεις ἐβαρύνοντο διὰ διαφορῶν φανερῶν ἢ κρυπτῶν ἁμαρτημάτων, συνεχίζει ὁ Κύριος μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιβλητικότητα «οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω». Δὲν σταματᾷ ὅμως ἐδῶ, ἀλλ' εὐθύς ἀμέσως προτρέπει καὶ συμβουλεύει τὴν ἁμαρτήσασαν διὰ τὴν διόρθωσιν αὐτῆς «πορεύου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε» (Ἰωάν. κ' 7-11).

Διὰ τῆς μιμήσεως ὅθεν τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, δυνάμεθα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ν' ἀνέλθωμεν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο ἠθικὸν ἐπίπεδον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

ἐπέστρεψαν τὸ περιοδικὸν μας ὡς ἀπαράδεκτον.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς σημειοῦμεν τοὺς κ. κ. Ν. Κουράσην Διοικητὴν Ἀγ. Ὁρους, Γ. Καπετανάκην Ἀντεισαγγελέα Ἐφετῶν Θεσβλίκης, Ἱ. Βαλογιάννην Ταχικὸν ὑπάλληλον, Χ. Βαφειάδην Δικαστικὸν Γραμματέα, Γ. Σταύρου ἰατρὸν Ε. Ε. Σ. Ἀγ. Ὁρους, Ἀνθῆρον Ἀλλοδαπῶν Κοντούρην, τοὺς Σουηδοὺς Eric Segelberg, Tote Furberg Θεολόγους καὶ L. Hellsing συγγραφεὰ, Π. Ζησάκη ἐξ Ἠπείρου, Ρ. Gugie Γάλλον Φοιτητὴν, Ε. Dodes Ἀγγλον Καθηγητὴν, R. Audreu Ἀμερικανὸν Καθηγητὴν, Κ. Κανισόπουλον Πολ. Μηχανικὸν καὶ Ν. Δαμίαν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀνδ. Κουρῆν Κερκύρας, Α. Δανιηλίδην Δημσκαλον καὶ Δ. Καραμανλῆν ἐκ Κασσάνδρας καὶ Α. Τροφροκόφου Ρώσον Ζωγράφον.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΠΙΣΚΕΠΤΩΝ ΤΗΣ Ι. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

Ἄκρόπολις τῆς πίστεως, μὲ Πύργους τὰς Μονάς σου,
καὶ τηλεβόλα ἀμοίμητα τὰς θείας προσευχάς σου,
ὦ! Χαῖρε, Ἄθως, πέτρινε φρουρὴ τῶν κειμηλίων
τοῦ Ἔθνους, ὅπου τ' Ἅγια ὑπάρχουν τῶν Ἁγίων.

*
* *

ὦ Σεῖμένη ἀθάνατε, μὲ τοὺς χρυσοὺς Σταυροὺς σου,
μὲ τ' ἀργυρὰ ἐγκόλπια καὶ μὲ τοὺς θυρεοὺς σου,
βαρύτιμ' ἀναθέματα ἀρχαίων βασιλέων,
φρούρει πιστῶς τὴν Πίστιν μας τὸ Ἔθνος μας τὸ νέον.

Καρναὶ 1 Αὐγούστου 1888

Ἄλεξ. Δ. Μωραϊτίδης

ΣΗΜ. — Ὁ Ἄ. Μ. ὑπῆρξεν εἰς τῶν μεγαλυτέρων διηγηματογρά-
φων τιμηθεὶς διὰ τοῦ ἀριστείου τῶν Γραμμάτων. Κατὰ τέλος τοῦ 1929
ἠσπίασθη τὸν μοναχικὸν βίον μονάσας ἐν Σκιάθῳ, ἀπελθὼν μετ' ὀλίγον
τοῦ προσκαίρου τούτου βίου.

ΗΘΙΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

— Τὸ παράδειγμα εἶναι ὁ ὠφελιμώτατος συγχρόνως ὁμως καὶ ὁ
βλαπτικώτατος διδάσκαλος.

— Ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ
καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι δίκαιος τιμωρῶν πᾶσαν ἀδικίαν καὶ ἀγαθὸς ἀντα-
μείβων πᾶσαν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ πλησίον, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν
παύει μὲ τὸν θάνατον ἀλλ' ἐξακολουθεῖ καὶ πέραν τοῦ τάφου, ὑποχρέου
τούτου ν' ἀπολογηθῇ διὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς διαγωγὴν του, τότε οὐχὶ
μόνον δὲν θά ὑπῆρχον ἀδικοὶ, ἀλλὰ πάντες θά ἐπροθυμοποιούμεθα νὰ
γίνωμεν ἀγαθοὶ καὶ καλοὶ,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γενικήν Διοίκησιν Θράκης (Γραφ. Τύπου), Πανεπιστήμιον Σικάγου, κ. κ. Κ. Θεοχάρην ὑποστράτηγον ἐ. ἀ., Ἄρχιμ. Δωρόθεον Βενάρδον Ἀθήνας, Ἄρχιμ. Χρυσόγονον Λαυριώτην Κλέβελαντ Ὀχάιο, Δ. Κοντογιάννην, Ν. Τελατινίδην, Δ. Ἀσημόπουλον Θεσνίκην, Ἀ. Ἀναγνώστου Καρδίτσαν, Κ. Μανδραλῆν Τύρναβον. Ἐστάλησαν αἰτηθέντα τεύχη καὶ ἐσημειώσαμεν διὰ τὴν τακτικὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ.

— κ. κ. Σοφ. Α. Χουδαβερδόγλου Παλ. Φάληρον, Τ. Δάντσον Μένσοφιλδ Αὐστραλίας, Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

— κ. Ἰωάν. Καβαρνὸν Φοιτ. Πανεπιστημίου Νέας Ἰερσέης. Θὰ σὰς ἀναμένωμεν εὐχαρίστως, πρόθυμοι πάντοτε νὰ σὰς ἐξυπηρετήσωμεν.

ΔΩΡΕΑΙ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

κ. Κ. Χατζηεμμανουηλίδης Δ)τῆς Ξενοδ. Μινέρβα		
Θεσσαλονίκη	Δρχ.	100.000
» Ἄντ. Σιγάλας Καθηγητῆς Θεσσαλονίκη	»	10.000
» Σπύρος Κουτσούκος Λοχαγὸς Πιρ)κοῦ Ξάνθη	»	100.000
» Ζ. Παπαζαχαρίου Νέα Ἀφῆσι	»	15.000
» Γεώρ. Κακαρούμπας Πάτραι	»	10.000
» Πανούσης — Παπαγιάννης — Βρέττας ξυλεμποροὶ Ἀθῆναι	»	50.000
» Γ. Καούρης Ἀθῆναι	»	20.000
» Θεόδ. Σταμπουλῆς Βάλτα Κασσάνδρας	»	40.000
» Π. Σησάκης Κόνιτσα Ἡπείρου	»	20.000
» Ἐμμ. Λουκίδης ξυλεμπορὸς Δάφνη	»	40.000
» Γέρων Κορνήλιος Λαυριώτης Σκύρος	»	50.000
Κα Δάφνη Κοτσάνη Θεσσαλονίκη	»	50.000
κ. Γεώρ. Πριακονᾶς Νέα Ῥόδα	»	20.000
» Ἀριστ. Μπόγρης » »	»	20.000
ἱερομ. Θεοδόσιος Ἀγιαννανίτης	»	40.000
» Βασίλειος Κελλίων Ἄξιον Ἔστιν	»	15.000

Β. Καρλῆς, Κ. Λιούλιος, Ν. Φλώκος διὰ Γ. Ὀκτανία ἀνὰ 10.000 ἕκαστος
 Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Μονῆς.

— κ. Δημ. Τζανετᾶτον Τζανετᾶτα Κεφαλληνίας. Ἐλάβομεν 50.000 δρχ. καὶ ἐξετελέσαμεν τὴν ἐπιθυμίαν σας.

— Παρακαλεῖται ὁ ἀποστολεὺς τῶν 50.000 δρχ. ἐξ Ἄργους ὅπως μὴ ἀναρρίξη τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣ ΙΕΡΑΡΧΗΝ

Ἀνεγνώσαμεν εἰς ἑφημερίδα τῶν Καλαμῶν, ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς πόλεως Καρδίτσης ἀπεφάσισε τὴν ἀνάοτησιν τῆς εἰκόνας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος Κου Ἰεζεκιήλ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ καὶ μετωνόμασε μίαν τῶν ὁδῶν αὐτῆς εἰς ὁδὸν Μητροπολίτου Ἰεζεκιήλ, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς πολιτίμους καὶ πολλαπλὰς ὑπηρεσίας, ἰδίᾳ διὰ τὴν μεγάλην φιλανθρωπικὴν δράσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν πόλιν τῆς Καρδίτσης κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον διετέλεσε πνευματικὸς ἡγέτης αὐτῆς.

Συμμετέχομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας, διότι ὁ σεβαστὸς ἱεράρχης ὑπῆρξε ἐν ταυτῶ καὶ λαμπρὸς φίλος τοῦ Ἁγίου ὄρους, πρὸς τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς προσέφερον ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, ἔξ οὗ ἡ Ἱ. Κοινότης ἔλαβε πρὸ πολλοῦ τὴν ἀπόφασιν συνεχοῦς μνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ σεβαστοῦ Ἱεράρχου εἰς τὸν ἱστορικὸν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου, ἐφόσον εὐρίσκεται ἐν τῇ ζωῇ καὶ μετὰ ταῦτα, μετὰ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν αὐτοῦ.

